DECEMBER 2021

Liahona

Visar oss alla vägen till Jesus Kristus

FIRA KRISTI FÖDELSE

Gåvor till och från Herren, s. 6, 30

ISRAELS INSAMLING

Tre sätt att delta i arbetet, s. 12, 20

FOTO: MELANIE MEZA

KYRKAN FINNS HÄR

Guatemala City, **Guatemala**

Snart finns det tre tempel i Guatemala: Guatemala City, Quetzaltenango och Cobán. Kyrkan i Guatemala har vuxit stadigt sedan missionärerna anlände 1947. I dag har landet:

281 500 medlemmar (uppskattningsvis)

51 stavar

7 missioner

Sund rekreation

”När min son frågar: ’Ska vi leka?’ gör jag mitt bästa för att ta mig tid för honom”, säger José Lopez i Guatemala City. ”Sund rekreation för vår familj närmare varandra, som det står i tillkännagivandet om familjen.”

”När vi nu firar att Jesus Kristus föddes för två tusen år sedan, ger vi vårt vittnesbörd om hans oförlikneliga levnad och om den oändliga kraften i hans stora försoningsoffer.”

DEN LEVANDE KRISTUS: APOSTLARNAS VITTNESBÖRD

HERDARNAS TILLBEDJAN, AV GERARD VAN HONTHORST

Julen och Israels insamling

Julen påminner oss om vår himmelske Faders fullkomliga och varaktiga kärlek. Ingen gåva kan någonsin mäta sig med det gudomliga offer som Gud gav för att frälsa sina barn: sin enfödde Son, Jesus Kristus. Från Frälsaren kommer ”allt gott” (Moro. 7:22), som innefattar möjligheten att tillbringa evigheten med dem vi älskar i uppfyllelse av vår himmelske Faders stora lycksalighetsplan.

Vad kan vi göra för att tacka vår himmelske Fader för dessa fantastiska gåvor? En sak vi kan göra är att hjälpa honom att åstadkomma sitt verk. Herren sa till Mose: ”För se, detta är mitt verk och min härlighet – att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan” (Mose 1:39). Och vi är välkomna att hjälpa till.

President Russell M. Nelson har ofta sagt att Israels insamling är det viktigaste arbete som pågår i världen i dag. Och han har förklarat: ”När vi talar om att samla Israel på båda sidorna om slöjan, talar vi … om missions-, tempel- och släktforskningsarbete” (”Låt Gud råda”, *Liahona*, nov. 2020, s. 92).

När du funderar över den sanna innebörden av denna speciella årstid vill jag uppmana dig att läsa ”Släktforskning, tempel och missionsarbete: i mäktig samverkan för Israels insamling” (s. 12). Fundera sedan på hur du kan hjälpa till att föra vår Faders dyrbara barn tillbaka till honom.

God jul!

Mike Judson
Släkthistoriska avdelningen

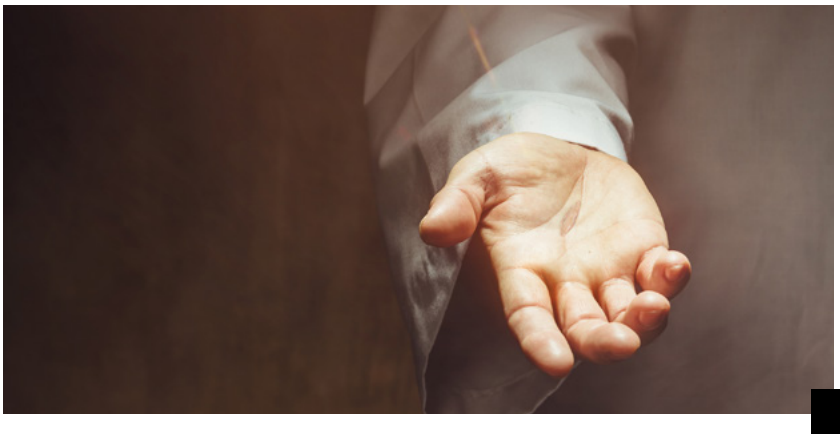

"Frälsarens försoning och uppståndelse möjliggör den största av alla julens gåvor: det eviga livet."

Dieter F. Uchtdorf, s. 9

HUVUDARTIKEL

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

December 2021
Årgång 145 Nummer 12
Liahona 17476 180

INNEHÅLL

6 Julens största gåvor
Dieter F. Uchtdorf
Upptäck vilken gåva du kan ge Frälsaren den här julen.

10 Evangeliets grunder
Släktforskning hjälper våra förfäder

12 Släktforskning, tempel och missionsverksamhet: i mäktig samverkan för Israels insamling
Mike Judson
Upptäck hur dessa tre insatsområden kan kombineras för att leda människor till evangeliet.

16 Sista dagars heliga berättar
Berättelser om tro från medlemmar runt om i världen.

20 Hur vi samlar Israel i dag
Meredith Gerard och Sarah Lott Helzer
Stavspatriarker ger insikter om vikten av att samla Israel och hur vi kan vara en del av det stora verket.

24 Porträtt av tro
Vingar av tro
Drew Hausen

37 Till föräldrar
Julen, Israels insamling och släktforskning

38 Trofast åldrande
Ett avgörande beslut
Irene Soderquist Larsen

40 Stödverksamhetens principer
Hur man hjälper någon som söker svar på frågor om evangeliet

OMSLAG

Polyptyk av julkrubba, av Rose Datoc Dall

KOM OCH FÖLJ MIG

25 Kvinnor i början av återställelsen:
De trotsade de politiska stormarna i Washington D.C.
Cherry B. Silver
En höjdpunkt från Emmeline B. Wells och Zina Young Williams liv.

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktör: Randy D. Funk

Rådgivande: Sharon Eubank, Walter F. González, Jan E. Newman, Michael T. Ringwood

Verkställande chef: Richard I. Heaton
Chef för kyrkans tidskrifter: Aaron Johnston
Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: Adam C. Olson
Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr, C. Matthew Flitton, Mindy Selu
Tidskriftsassistent: Camila Castrillón
Medredaktörer: Garrett H. Garff, Chakell Wardleigh Herbert, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Margaret Willes

Redaktionspraktikanter: Sarah Lott Helzer, Meredith Gerard

Art director: Tadd R. Peterson
Design: Fay P. Andrus, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Aleni Regehr
Designpraktikant: Juliana Klein Valladares

Samordnare av immateriella rättigheter: Priscila Biehl Da Silva

Produktionschef: Ammon Harris
Produktion: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Bryan W. Gygi, Marrissa M. Smith

Prepress: Joshua Dennis

Tryckerichef: Steven T. Lewis
Distributionschef: Nelson Gonzalez

Postadress: *Liahona,* Fl. 23, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

Liahona (ett ord i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,

26 Läran och förbunden 137–138, Officiellt tillkännagivande 1 och 2, med mera

Veckovisa artiklar som stöd i dina studier av Läran och förbunden.

30 Den oförlikneliga gåvan – Guds gudomlige Son

Kazuhiko Yamashita

Vilka gåvor har vi fått tack vare Jesus Kristus? Vilka gåvor kommer vi ännu att få ta emot?

34 Tre lärdomar från studier i Läran och förbunden

Matt McBride

En av kyrkans historiker reflekterar över huvudprinciper i årets studier av *Kom och följ mig*.

UNGA VUXNA

42 Förstå din gudomliga identitet

Redaktionen på UV: Aktuellt

Vetskapen om vilka vi faktiskt är kan ge oss självförtroende, frid och kärlek till Gud och andra.

44 Jag lärde mig att känna Guds kärlek till mig

Eryn Pawluk

Så här övervann jag min osäkerhet och lärde mig att känna Guds kärlek.

48 Mer för dig i UV: Aktuellt!

Se vilka ämnen som tas upp i månadens digitala artiklar för unga vuxna.

INFÄLLDA LOKALA SIDOR

Hitta artiklar om ditt område i kyrkan, infällda efter tillgång, mitt i *Liahona*.

DIGITALA ARTIKLAR

I månadens nummer i hittar du artiklar om följande i Evangeliebiblioteket:

- Kristi ljus under julen
- Hur Joseph F. Smith fick Läran och förbunden 138

Gå till liahona.ChurchofJesusChrist.org eller appen Evangeliebiblioteket för att läsa dessa och andra artiklar.

HÄR HITTAR DU OSS

Hitta nummer av tidskriften på **liahona.ChurchofJesusChrist.org.** Använd länken på den sidan för att dela frågor, feedback eller upplevelser.

Du kan också nå oss via e-post på **liahona@ChurchofJesusChrist.org** eller via vanlig post på:
Liahona, floor 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, khmer, kinesiska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2021 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges får material från *Liahona* kopieras för personligt, icke kommersiellt bruk (inklusive för kyrkans ämbeten). Den här rättigheten kan upphävas när som helst. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill bildmaterialet. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 5, Salt Lake City, UT 84150, USA, e-post: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada: December 2021 Vol. 145 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480) English (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue, old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Julens största gåvor

Äldste Dieter F. Uchtdorf
i de tolv apostlarnas kvorum

Vilken gåva kan vi ge vår Frälsare som tack för allt han har gjort för oss?

Julen har alltid varit en speciell tid för mig. En tid för kärlek. En tid att ge. En tid att minnas.

Jag minns de livfulla, hundratals år gamla jultraditionerna i Tjeckoslovakien som jag förundrades av när jag var riktigt liten. Jag minns julgranarna med levande ljus, de handgjorda julklapparna, doften av festliga förberedelser. Jag minns de vackra julsångerna och den majestätiska orgelmusiken som livade upp de mörka gatorna i Zwickau i Östtyskland. Jag minns också den blygsamma vindsvåningen som vår familj trängdes i efter att vi för andra gången hade flytt från farliga situationer och börjat ett nytt liv i Västtyskland efter andra världskriget.

När jag ser tillbaka med sorg och glädje är det jag minns mest av julen kanske den kärlek som min familj hade till varandra, hur vi älskade och tog emot Jesu Kristi återupprättade kyrka och hur vi älskade Frälsaren.

När julen återigen närmar sig påminns jag om de ord som president Russell M. Nelson nyligen delade med sig av vad gäller vårt fokus under julen: ”Det finns … inget som är viktigare att göra den här julen än att tydligt fokusera på Frälsaren och på den gåva som hans liv verkligen innebär för var och en av oss.”[1]

Jag påminns också om president Ezra Taft Benson (1899–1994) som fick uppdraget att hjälpa kyrkans medlemmar i Tyskland efter andra världskriget. ”Genom det gudomligt inspirerade välfärdsprogrammet gav han bokstavligen mat åt de hungriga, han tröstade de gråtande och förde alla som han träffade närmare himlen.”[2]

Flera år senare nämnde president Thomas S. Monson (1927–2018) den händelsen vid en invigningsceremoni i Zwickau. Under mötet kom en äldre medlem i kyrkan fram till honom och sa: ”Var snäll och tala om för president Benson att vi älskar honom. Han räddade våra liv: mitt, min hustrus, mina barns och många, många andras. Han var en ängel som Gud sände för att bokstavligen inge oss hopp och förtröstan igen inför framtiden.”[3]

Kära bröder och systrar, kära vänner, det finns inget bättre tillfälle än det här, just under julen, att följa dessa exempel och förnya vår beslutsamhet att ägna oss åt de principer som Jesus Kristus har lärt oss. Det är alltid rätt tid att älska Herren, vår Gud, av hela vårt hjärta och vår nästa som oss själva.

Det är bra att komma ihåg att ”den som ger pengar ger mycket, den som ger tid ger mer, men den som ger av sig själv ger allt. Låt detta beskriva våra julklappar.”[4]

FOTOGRAFIER FRÅN GETTY IMAGES

Fokusera på hans liv

En stor del av världen firar jul, men som Jesu Kristi lärjungar och efterföljare har vi ingått ett förbund om att ”alltid minnas honom” (L&F 20:77, 79). Under julen är det särskilt lätt att fokusera på Jesusbarnet som blev vår Frälsare och Kung.

Vi fokuserar på Jesus Kristus när vi gläds åt hans födelse. Tillsammans med släkt och vänner firar vi budskapet ”om en stor glädje” (Luk. 2:10). Vi lyssnar till andlig musik som förebådar hans ankomst till jorden. Vi läser skrifternas redogörelse om hans födelse i Matteus, Lukas och 3 Nephi. Vi vittnar om att Jesus är den profeterade Immanuel, född av Maria, som ”lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom det inte fanns plats för dem i gästrummet” (Luk. 2:7; se även Matt. 1:23; Jes. 7:14).

Vi fokuserar på Jesus Kristus när vi studerar och tar till oss hans lärdomar. Vi försöker bli ödmjuka och barmhärtiga, fredsmäklare och renhjärtade, förlåtande och trofasta. Vi blir sena att döma och snara till bön och förlåtelse. Vi behandlar andra som vi själva vill bli behandlade. Vi söker den ”goda frukten” som kommer från den gudomliga läran. Vi gör vår himmelske Faders vilja.[5]

Vi fokuserar på Jesus Kristus och följer hans fullkomliga exempel. Han lärde oss att älska, dela med oss och inbjuda genom att tjäna, lyda, be, offra och uthärda.

Liksom Jesus söker vi möjligheter att vara till nytta och glädje för Guds barn när vi ”går omkring och gör gott” (se Apg. 10:38; se även Matt. 5:16). Vi följer hans exempel på lydnad mot Fadern genom vår förnyade beslutsamhet att leva enligt Guds ord och vi förnyar våra ansträngningar att hålla hans bud (se Joh. 14:15).[6]

Vi tar emot hans inbjudan: ”Kom … och följ mig” (Matt. 19:21). Vi bjuder in våra medmänniskor i världen att komma och se, komma och hjälpa till, komma och känna sig hemma, även när vi står inför förföljelse, frestelser eller prövningar.

Fokusera på hans gåvor

Den gåva som Frälsarens födelse och liv innebär för oss finner sin fullbordan i Jesu Kristi försoning och uppståndelse. Frälsaren skalv av smärta, han blödde ur varje por, han led till både kropp och själ (se L&F 19:18). Hans offer för alla Guds barn och hans seger över synd och död är en stor gåva. För att förstå denna ovärderliga gåva måste vi ta oss tid att fundera över Frälsarens försoning och vad den betyder för var och en av oss.

För tack vare Jesu Kristi försoning vet vi att vi kan bli räddade från ånger. Vi vet att vi kan förändras, förbättras och övervinna allt. Vi vet att vi kan omvända oss från våra synder och få förlåtelse. Och när vi utövar tro till omvändelse vet vi att rättvisans krav är uppfyllda (se Alma 34:16).

”Omvändelse är en enastående gåva”, sa president Nelson. ”Det är en process som vi inte ska vara rädda för. Det är en gåva som vi ska ta emot med glädje och använda – ja, omfamna – dag för dag medan vi strävar efter att bli mer som vår Frälsare.”[7]

Tack vare Jesusbarnet fick vi den gudomliga gåvan: Jesu Kristi försoning. Tack vare denna gåva kan vi finna nåd och vägledning. Vi

Vi tar emot hans inbjudan: "Kom … och följ mig" (Matt. 19:21).

kan förstå lidandet. Vi kan finna frid, ”inte det som världen ger” utan den frid som Herren ger oss (Joh. 14:27).

Fel kan rättas till. Bördor kan göras lätta. Tack vare Jesu Kristi oändliga offer kan vi finna ett befriande hopp.

Och vad är det vi ska hoppas på?

Mormon svarar: ”Se, jag säger er att ni genom Kristi försoning och hans uppståndelses kraft ska ha hopp om att kunna uppväckas till evigt liv, och detta tack vare er tro på honom enligt löftet” (Moro. 7:41).

Frälsarens försoning och uppståndelse möjliggör den största av alla julens gåvor: evigt liv (se L&F 6:13; 14:7).

Det är inte konstigt att vi sjunger ”Gläd dig, o jord”[8].

Vår gåva till honom

Tillsammans med aposteln Paulus säger vi: ”Gud vare tack för hans obeskrivligt rika gåva!” (2 Kor. 9:15).

Men vad är vår gåva i gengäld?

Den gåva som han ber oss om kan inte köpas för pengar. Vi hittar den inte i en nätbutik. Vi kan inte be någon att tillverka den åt oss. Vi kan inte lägga den under julgranen.

Det Frälsaren ber oss om är vårt hjärta.

Vad kan jag ge honom,
vad för jag fram?
Om jag vore herde,
då gav jag ett lamm.
Om jag vore vis,
då gav jag mitt guld.
Men jag ger nu mitt hjärta
till Frälsaren huld.[9]

För att ge honom vårt hjärta måste vi först ta emot hans hjälp. Att ge Frälsaren hela vårt hjärta innebär att vi kommer till honom med ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande (se 3 Ne. 12:19). Först då kan vi fullt ut ta emot gåvan av hans försoning och kvalificera oss för Guds gåva – evigt liv. När vi villigt omvänder oss visar vi vår kärlek och tacksamhet för Guds gåva och för Frälsarens offer för oss.

När Jesus Kristus gör våra hjärtan hela igen blir vår glädje fullkomlig. Och när vår glädje är fullkomlig vill vi dela denna unika upplevelse av kärlek, frid och hopp med alla Guds barn. Vi vill tjäna Gud och våra medmänniskor. Och vi vill erbjuda alla den mest värdefulla gåva som någonsin har getts, ja, ”livets bröd” (Joh. 6:35) och ”levande vatten” (Joh. 4:10).

När vi gör Frälsaren och hans himmelska gåva till oss till vårt fokus i livet denna jul och alltid, förklarar vi glädjefullt och högtidligt för världen att Kristi liv ”varken började i Betlehem eller slutade på Golgata”[10].

Ingen som tar emot hans kärleksfulla gåva kommer att hungra eller törsta. De kommer att finna vila för själen (se Matt. 11:29) och glädja sig av hela sitt hjärta och sin själ, och ”sitt lov vår Konung ge”[11].

Må vi under denna jul och under hela året ta emot och ge julens största gåvor. ■

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, ”Gudomliga gåvor” (första presidentskapets julandakt, 6 dec. 2020), broadcasts.ChurchofJesusChrist.org.
2. Thomas S. Monson, ”Julens gåvor”, *Liahona*, dec. 2003, s. 4.
3. Thomas S. Monson, ”Julens gåvor”, s. 4.
4. Thomas S. Monson, ”Julens gåvor”, s. 5.
5. Se Frälsarens bergspredikan i Matt. 5–7, särskilt Matt. 5:5, 7–9; 6:14–15, 19–20, 33; 7:1–2, 7–8, 12, 15–21.
6. Sakramentets förrättning ger oss denna möjlighet varje söndag.
7. Russell M. Nelson, ”Fyra gåvor från Frälsaren”, *Liahona*, dec. 2019, s. 7.
8. ”Gläd dig, o jord”, *Psalmer*, nr 139.
9. ”A Christmas Carol”, i *The Poetical Works of Christina Georgina Rossetti* (1904), s. 246–247.
10. ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd”, ChurchofJesusChrist.org; Liahona, apr. 2000, s. 2.
11. *Psalmer*, nr 139.

Släktforskning hjälper våra förfäder

Släktforskning innebär att vi upptäcker och lär oss om våra släktingar. Vi samlar också in uppgifter om våra förfäder så att vi kan utföra tempeltjänst för dem.

Familjen har en central roll i vår himmelske Faders plan för vår lycka. Han har förberett ett sätt för familjer att vara för evigt. När vi arbetar med släktforskning och tempeltjänst bidrar vi till att föra samman våra släktingar, både levande och döda. (”Tempeltjänst” innebär att vi tar emot tempelförrättningar för oss själva, till exempel blir beseglade till vår make/maka, samt att vi utför förrättningar i templet för våra förfäder. För mer information om tempelförrättningar, se artikeln under Evangeliets grunder i oktobernumret 2021 av *Liahona*.)

Släktforskning och tempeltjänst

Varje person som har levt eller kommer att leva på jorden behöver evangeliets förrättningar. Om våra förfäder inte hade den möjligheten kan vi utföra förrättningar för dem i templet. En av dessa förrättningar är att beseglas till familjemedlemmar. Att vara ”beseglad” innebär att vi kommer att kunna leva för evigt med våra familjer om vi är rättfärdiga. Det är endast i templet som vi kan beseglas till våra familjer.

Släktforskningens välsignelser

Släktforskning kan hjälpa oss att stärka våra relationer med våra levande släktingar. När vi delar berättelser, fotografier och andra minnen med varandra skapar vi familjeband. Vi stärker också vår kärlek till varandra. Profeterna har också lovat att släktforskningsarbetet för oss närmare Jesus Kristus.

FOTOGRAFI AV UNG MAN MED TEMPELKORT: CLAUDIO ANTONIO KLAUS JR

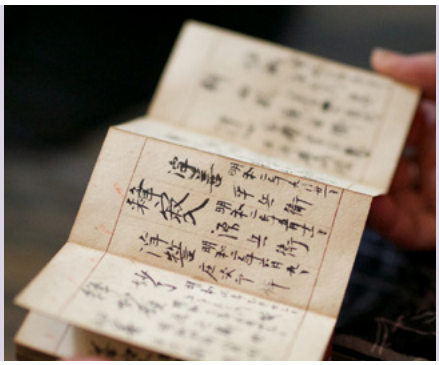

Hitta våra förfäder

Vår himmelske Fader vill att vi ska vara beseglade till våra nuvarande familjer och till våra förfäder. Innan vi kan beseglas till våra förfäder måste vi hitta och sedan spara uppgifter om dem. Men släktforskning innebär mer än att bara forska fram namn, datum och platser. När vi lär oss mer om våra förfäder känner vi större anknytning till dem.

FamilySearch

FamilySearch är en ideell mjukvarutjänst som tillhandahålls av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Den hjälper människor att upptäcka sin släkt. Du kan komma igång med din släktforskning på FamilySearch.org eller i appen FamilySearch Släktträdet. Din församling eller gren kan också ha någon som kan hjälpa dig.

UR SKRIFTERNA

Vi kan inte bli frälsta i Guds rike utan vår familj (se L&F 128:15–18).
År 1836 sändes profeten Elia till Joseph Smith ”för att vända fädernas hjärtan till barnen och barnens till fäderna” (se L&F 110:13–16).

Också i det här numret

Vi hoppas att du har tyckt om att lära dig mer om släktforskning. Här är fler evangelieord i det här numret:

Lära: Lärdomarna i Jesu Kristi evangelium. (Se s. 8.)

Andlig död: Att vi är åtskilda från Gud på grund av våra synder. (Se s. 32.)

Hjälpföreningen: Kyrkans världsomspännande kvinnoorganisation. Den organiserades 1842. (Se s. 40.)

FOTO AV LONDONS TEMPEL, ENGLAND: MARK HENDERSON; FOTO AV EN SYSTERMISSIONÄR: JAMES WHITNEY

SLÄKTFORSKNING, TEMPEL OCH MISSIONSVERKSAMHET

i mäktig samverkan för Israels insamling

De är inte separata utan är alla delar av samma stora verk.

Mike Judson
Släkthistoriska avdelningen

Två systermissionärer i Texasmissionen Houston kände sig manade att ha en lektion om syftet med templet. Under lektionen nämnde mannen som de undervisade att hans bror hade dött flera år tidigare. Han hade redan känt Anden när det gällde Joseph Smith och Mormons bok, och när han insåg att han kunde förse sin bror med frälsande förrättningar tackade han ja till missionärernas inbjudan att låta döpa sig. Senare döptes han som ny medlem för sin avlidne bror i Houstons tempel i Texas.

I Templet i Arizona frågade en medlem i kyrkan sin granne om han ville ha hjälp med att skapa ett släktträd för att visa sina släktlinjer. Grannen tackade ja. Medlemmen hjälpte grannen att lägga till namnen på sina föräldrar och far- och morföräldrar i FamilySearch. De länkade till redan tillgänglig information, och inom kort hade grannen ett solfjäderdiagram som visade fem generationer av hans familj. Detta ledde till att mannen började intressera sig för evangeliet och så småningom till att han döptes och tog med sig sina förfäders namn till templet.

Berättelser som dessa – och det finns hundratals av dem – visar hur släktforskning, missionsverksamhet och tempeltjänst kan samverka för att vägleda människor till evangeliet.

Delar av samma plan

”Människor har en inneboende önskan att få veta mer om sina förfäder”, har president Russell M. Nelson sagt. Det blir ett naturligt undervisningstillfälle för våra missionärer.”[1] Denna inneboende önskan är gudagiven och är ett kraftfullt sätt att vända hjärtan till förfäder som väntar på att få ta emot templets förrättningar. Genom att knyta an till dessa förfäder kan man också förbereda de levandes hjärtan på att ta emot eviga sanningar – och på så sätt leda människor på båda sidor om slöjan till templet.

När ängeln Moroni uppenbarade sig för Joseph Smith i september 1823 berättade han för Joseph om Mormons bok – ”Guds redskap som behövs för att uppnå [insamlingen]”[2] – och citerade sedan flera skriftställen. Ett av dessa skriftställen handlade om profeten Elias återkomst, han som skulle överlämna viktiga prästadömsnycklar och

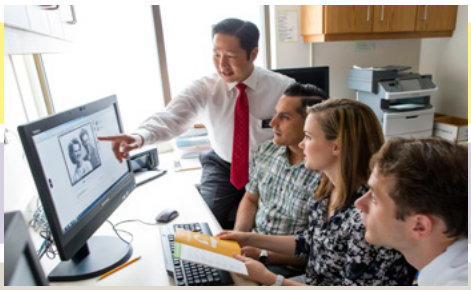

inleda en tid då barnens hjärtan skulle vända sig till sina fäder (se Mal. 4:6; JS–H 1:27–43).

Vi använder ofta uttrycket ”Elias ande” för att beskriva människors intresse för och kärlek till sina förfäder.[3] President Nelson har sagt att detta är ”en manifestation från den Helige Anden som bär vittne om familjens gudomliga natur”.[4]

Detta förklarar varför många människor känner en intensiv tillfredsställelse när de hittar uppgifter om sina förfäder. Precis som de flesta människor har en inneboende känsla för att familjen är det viktigaste i livet, vet de också att familjen med nödvändighet omfattar de som har gått före. När de får veta mer om dessa släktingar som gått bort vänds deras hjärtan med glädje till att omfamna dem. Detta är inte bara en känslomässig reaktion utan ofta en andlig reaktion som leds av den helige Anden.

”Att vända sig till fäderna väcker hjärtat och förbereder det för en mäktig förändring”, har äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kvorum sagt. ”På så sätt bidrar Elias ande till omvändelse.”[5] Det är uppenbart att släktforskning, missionsverksamhet och tempeltjänst är avsedda att användas tillsammans. Med vår profets betoning på att Israels insamling på båda sidor om slöjan är det viktigaste arbetet som pågår i världen i dag, är det inte svårt att föreställa sig att släktforskning är en djupgående himmelsk gåva som hjälper oss att dela evangeliet med andra.

Sammanför dem

Hur sammanför man då dessa kompletterande aktiviteter? Här är några förslag.

Medlemmar

Använd släktberättelser för att starta ett meningsfullt samtal om den kärlek du har till din familj, de som gått före och de nu levande. Din kunskap om din egen släkt gör dig absolut kvalificerad att föra samtal med andra om deras släkt. Ditt erbjudande att hjälpa dem få veta mer om sin släkt kan fördjupa er relation och kan i slutändan leda dem till en stig av evig betydelse.

Blivande missionärer

Ta dig tid att delta i släktforskning och tempeltjänst, även nu när du är upptagen med att förbereda dig för din mission. Skapa ett kyrkkonto – du behöver det av flera skäl som missionär, bland annat för att kunna få tillgång till din släktforskning på FamilySearch.org.

Lär dig berättelser om dina förfäder och var beredd att dela med dig av dem. Ta med några släktnamn till templet om du har ett tempel i närheten. Om inte, förbered namn som andra kan ta med sig till templet. Börja nu att lära dig mer om FamilySearch och andra resurser.

Missionärer som tjänar just nu

Rådgör med din missionspresident för att se om personligt deltagande i släktforskning och tempeltjänst är lämpligt i din mission. Här är några saker som går bra att göra i alla missioner:

- Prata om familjer – vår universella längtan efter tillhörighet och kontakt gör det till ett naturligt sätt att inleda ett samtal.
- Hjälp undersökare att lära sig hur deras familjer kan vara tillsammans för evigt.
- Vittna om templets välsignelser.
- Uppmuntra nyligen döpta medlemmar att delta i släktforskning och tempeltjänst.

FOTO VID MESA TEMPEL, ARIZONA: VERNON M. PITCHER JR

Det är uppenbart att släktforskning, missionsverksamhet och tempeltjänst är avsedda att användas tillsammans.

Tempel- och släktforskningshandledare

Var medveten om att även du kan spela en viktig roll i nya medlemmars omvändelse och i att behålla dem.

”Om jag var missionär i dag”, har president Nelson sagt, ”skulle mina två bästa vänner i församlingen eller grenen där jag verkade vara missionsledaren och församlingens tempel- och släktforskningshandledare.”[6]

Hjälp missionärerna att, när så är lämpligt, introducera släktforskning och templens syfte för människor. Erbjud dig att hjälpa dessa personer att komma igång med sitt eget släktträd. Uppmuntra, när så är lämpligt, missionärerna att ta med människor till ett släktforskningscenter.

När de som undervisas förbereder sig för sitt eget dop kan missionärerna uppmuntra dem att förbereda sig för att döpas i templet för sina förfäder. Hjälpa nydöpta medlemmar att fortsätta upptäcka sin släkthistoria. Dela deras glädje över de möjligheter de nu har att vara till hjälp för generationer av släktingar. Uppmuntra dem att förbli värdiga templets välsignelser.

DUSSINTALS FÖRSLAG

Fler förslag finns i ”Idéer för att sammanföra släktforskning, tempeltjänst och missionsarbete” i den digitala versionen av det här numret i Evangeliebiblioteket. Du hittar mer information om hur du kan inleda samtal och erbjuda meningsfulla släktforskningsupplevelser på ChurchofJesusChrist.org/share/share/share-family-stories-with-others.

Hjälp till att påskynda verket

I Läran och förbunden 88:73 säger Herren: ”Se, jag ska påskynda mitt verk i dess tid.” Några av de tydligaste tecknen på detta påskyndande är

- det ökande antalet tempel och deras närhet till kyrkans medlemmar
- missionsarbete i hela världen
- den explosionsartade ökningen av uppgifter om våra förfäder
- utvecklingen av avancerad teknik för att hitta, organisera och dela dessa uppgifter
- en verklig och snabbt växande önskan bland Guds barn på jorden att upptäcka vilka de är och få kontakt med sina släktingar – avlidna och levande – såväl som med sina förfäders hemländer.

Som president Nelson har sagt: ”Vårt budskap till världen är enkelt och uppriktigt: Vi inbjuder alla Guds barn på båda sidor om slöjan att komma till Frälsaren, ta emot det heliga templets välsignelser, nå bestående glädje och bli berättigade till evigt liv.”[7]

Vilken välsignad möjlighet vi har, som medlemmar i kyrkan i den sista tiden, att vara vår himmelske Faders medhjälpare i att samla hans barn! ■

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson och Wendy W. Nelson, ”Öppna himlen genom tempeltjänst och släktforskning”, *Liahona*, okt. 2017, s. 18.
2. Russell M. Nelson, ”Mormons bok, Israels insamling och Kristi andra ankomst”, *Liahona*, juli 2014, s. 27.
3. Se Gordon B. Hinckley, ”Elias ande”, *Nordstjärnan*, nov. 1996, s. 20.
4. Russell M. Nelson, ”En ny skördetid”, *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 34.
5. David A. Bednar, ”Missionsarbete, släktforskning och tempeltjänst”, *Liahona*, okt. 2014, s. 18.
6. Russell M. Nelson och Wendy W. Nelson, ”Öppna himlen”, *Liahona*, oktober 2017, s. 18.
7. Russell M. Nelson, ”Låt oss sträva fram”, *Liahona*, maj 2018, s. 119.

Var inte rädda!

Michael J. McNeil, Tennessee, USA

Jag ropade tyst: ”Kom du verkligen till denna jord för över 2 000 år sedan som ett hjälplöst spädbarn?”

Jag satt med min familj hemma hos en vän och åt middag på julafton när jag fick ett samtal från mamman till en av mina patienter. Hennes 19-årige son hade genomgått en lång och mödosam resa med leukemi som innebar flera komplikationer till följd av sjukdomen och dess behandling.

Efter ytterligare en misslyckad omgång intensiv kemoterapi hade han slutligen beslutat att inte fortsätta behandlas och hade återvänt hem. Han var lugn i vetskapen om att han snart skulle dö.

På kvällen, när hans andning förändrades och han fick hög feber, ringde hans mamma efter en ambulans. När de kom till sjukhusets akutmottagning ringde hon mig.

”Jag vet inte vad jag ska göra”, utropade hon.

Läkarna förväntade sig inte att hennes son skulle överleva de närmaste timmarna. Vi pratade om hur vi skulle göra det bekvämt för honom och jag sa att jag fanns där för familjen.

Jag avslutade min middag och barnen började spela upp julberättelsen. När vår vän började läsa ur Lukas kapitel 2 ringde min telefon igen och jag gick ut.

Min patient var borta. Med tårar i ögonen berättade jag för familjen hur mycket deras son hade betytt för mig. Jag uttryckte mitt hat mot barncancer och att jag önskade att jag kunde ha gjort mer för honom.

Efter att ha torkat bort mina tårar gick jag tillbaka in i vår väns hem. Min äldste son spelade Josef och stod bredvid krubban, och min yngste son, som var herde, lyssnade allvarligt på ängelns förkunnelse:

”Var inte rädda! Jag bär bud till er om en stor glädje. …

I dag har en Frälsare fötts åt er i Davids stad. Han är Messias, Herren” (Luk. 2:10–11).

I det ögonblicket ropade jag tyst: ”Är du verkligen där? Kom du verkligen till denna jord för över 2 000 år sedan som ett hjälplöst spädbarn? Har du verkligen burit våra smärtor och alla slags lidanden?”

När jag såg barnen ödmjukt och vördnadsfullt hedra vår Frälsare hörde jag svaret: ”Ja, jag är här. Jag kom och övervann allt. ’Jag har skrivit dig på mina händer’” (Jes. 49:16).

Ingen av oss är immun mot smärta och sorg. Men i sådana stunder kan vi bli upplyfta av ängelns ord: ”Var inte rädda!” (Luk 2:10). Och vi kan stärkas av Herrens ord: ”I världen får ni lida, men var frimodiga: jag har övervunnit världen” (Joh. 16:33).

Sedan dess har julafton fått en ny innebörd för mig. Jag påminns om min patient, om hans familj och om trösten i att veta att genom Frälsarens offer kommer också vi att övervinna världen. ■

Cashewnötter till jul

Cannon Goslin, Utah, USA

Min väns gåva till en annan boende på vårdhemmet påminde mig om att sann glädje finns i kristuslik kärlek.

När jag inledde mitt skift och började servera mat kom en av mina favoritboende, Stan (inte hans riktiga namn), in i matsalen. Jag arbetar på ett servicehem och hade tillbringat många timmar i samtal med denne underbare man. Han är en skicklig författare och före detta professor som har tjänstgjort som missionspresident, stavspatriark och tempelbeseglare.

Jag hoppades att jag genom att umgås med honom skulle smittas lite av hans andlighet och trevliga personlighet. Jag blev ständigt imponerad av hans ödmjukhet och trogna önskan att tjäna andra. Hans fru sedan 63 år hade nyligen gått bort, och även om han säkert sörjde kunde han finna glädje genom att hitta sätt att få andra att känna sig älskade och bekväma.

Med covid-19-epidemin som rasade hade 2020 varit särskilt svårt för vårt stödboende. Men julhelgen gav nytt hopp om framtiden.

Den kvällen satt Stan tillsammans med en annan man vid det bord där jag serverade. När mannen hade ätit klart bad han mig om några snacks att ta med sig till sitt rum. Jag gick för att hämta snacks, men tyvärr hade vi inte längre något av det han ville ha. När jag återvände till hans bord och berättade det för honom blev han besviken. Jag erbjöd honom andra alternativ, men han avböjde artigt.

Stan, som hade hört vårt samtal, reste sig från sin plats. Med sin rullator tog han sig sakta fram genom hallen. Några minuter senare kom han tillbaka med några av sina egna favoritsnacks – chokladöverdragna cashewnötter. Han gav dem till mannen, tackade honom för sällskapet och återvände till sitt rum.

När jag tänkte på min vän som hade förlorat sin fru och vårt samhälle som upplevde karantän på grund av covid-19, slogs jag av Frälsarens ord. Han sa: ”Den som vill rädda sitt liv ska mista det, men den som mister sitt liv för min och för evangeliets skull ska rädda det” (Mark. 8:35).

Stan fann glädje när han fortsatte att tjäna. Jag minns att jag tänkte: Det här är verkligen en Guds man.

Jag kommer alltid att minnas hur denna upplevelse påverkade mig. Det hjälpte mig att sätta upp ett livslångt mål att bli en hängiven lärjunge till Jesus Kristus, som Stan. Han visade mig att sann glädje finns i att ständigt ge små saker, som cashewnötter till jul. ■

Vår lilla gåva gjorde stor skillnad

Christopher Deaver, Kalifornien, USA

Vi lärde oss att små tjänande handlingar kan påverka människor på kraftfulla sätt.

Till jul ett år gjorde min fru Julia polkagris- och chokladgodis som vi lade i små dekorerade askar. Sedan besökte vi dem som vi var stödbroder och stödsyster åt i den spansktalande grenen och gav dem vår gåva tillsammans med önskningar om en god jul.

När vi kom hem till broder Sanchez, en vänlig, äldre medlem i vår gren, knackade vi på och väntade. Ingen var hemma, så vi lämnade godiset i hans brevlåda.

Några veckor senare, under sakramentsmötet, talade broder Sanchez om sin omvändelse och om de många underverk han hade upplevt under hela sitt liv. Han vittnade om Mormons boks fantastiska kraft i att besvara livets djupaste frågor. Han tog fram den uppsättning skrifter han hade fått för flera decennier sedan av missionärerna som hade undervisat honom. Han darrade på rösten av kärlek till och vittnesbörd om Herren.

Sedan gjorde broder Sanchez något som vi inte hade väntat oss. Han ställde vår lilla dekorerade ask på talarstolen. Han sa att när han hittade asken tänkte han inte äta godiset eftersom han är diabetiker. I stället ställde han asken på sitt natt-duksbord och glömde bort den.

Han berättade att han några dagar senare, när han låg i sängen, kände att hans blodsocker plötsligt sjönk. Rädslan övermannade honom när hans kropp började skaka. Han insåg att han stod inför en nödsituation och visste att han kanske skulle behöva ringa en ambulans. Sedan såg han asken. Han tog den, öppnade den och åt snabbt upp chokladen. Han kände sig lättad när hans blodsocker återgick till det normala.

Broder Sanchez lyfte upp den tomma asken och vittnade om att små handlingar kan göra stor skillnad. Han vittnade om att sådana upplevelser inte är en tillfällighet och att vår himmelske Faders hand finns i detaljerna i våra liv.

Min fru och jag kände oss ödmjuka inför vetskapen om att vår lilla tjänande handling hade haft stor betydelse för honom och kanske till och med räddat hans liv. När vi utför små tjänande handlingar för att hjälpa dem omkring oss öppnar Herren upp för möjligheter som är till välsignelse för människor på ett kraftfullt sätt. ■

FOTO: ROB CRANDALL/ALAMY STOCK PHOTO

I en buss full av människor och oljud hittade vi ett sätt att vittna om Frälsaren.

Snälla, sluta inte sjunga

Aaron Airmet, Utah, USA

Vi fyra missionärer hade just lämnat ett äldre missionärspars hem när vi vinkade till oss en buss som skulle ta oss tillbaka till våra områden.

Vi trängde oss fram genom en stående folkmassa och tog tag i metallstången ovanför våra huvuden. Eftersom vi stod upp var vi snart tvungna att luta våra kroppar över de sittande passagerarna för att ge plats åt andra passagerare som trängde sig in.

En medelålders kvinna satt nedanför mig med famnen full av shoppingkassar och lådor. Hennes mörka ögon skvallrade om att hon var trött, och hennes dystra ansikte vittnade om att hon hade det obekvämt där hon satt i en fullsatt buss som tog sig fram genom den klibbiga, heta luften i Panama.

Jag blundade och föreställde mig att jag kunde känna doften av den kinesiska maten som min mamma och mina systrar lagade till julaftonsmiddagen. Jag föreställde mig också att jag kunde höra den julmusik som mamma alltid spelade. De lugnande tankarna sköljde snart bort värmen och fuktigheten, och jag började nynna på en julsång. Blicken hos kvinnan nedanför mig ljusnade en nyans. Jag fick mod och började sjunga en julsång för mig själv på spanska. Äldste Glazier började sjunga med, och sedan tystnade vi.

”Snälla, sluta inte”, sa kvinnan med tårar i ögonen.

Jag tittade på mina kamrater och drog upp min psalmbok.

”Bröder och systrar”, ropade jag över bussens oväsen. När mina vänner också tog fram sina psalmböcker tillade jag: ”Vi skulle vilja sjunga några julsånger för att dela julens anda med er – ett litet budskap från missionärerna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.”

Vi sjöng alla julsånger i den spanska psalmboken. Vi var ingen himmelsk kör, men musikens kraft och orden om Frälsarens födelse berörde hjärtan. Vår upprymdhet över att få tjäna på missionsfältet under julen fyllde oss fyra äldster med frid, glädje och ljus.

Vi sjöng tills vi kom fram till vår hållplats. Kvinnan nedanför mig jublade och sa: ”Tack, julsångare!”

Efter att ha stigit av bussen vinkade vi hejdå till det överfulla fordonet. Passagerarna applåderade när bussen körde iväg och vi gick uppför en kulle in i den tropiska kvällen. Jag ser alltid tillbaka på den kvällen med tacksamhet för den kvinna som gav oss en möjlighet att vittna om Frälsaren genom sång. ■

Hur vi samlar Israel i dag

Några stavspatriarker delar med sig av sina unika perspektiv och insikter om vikten av att samla Israel.

Meredith Gerard och Sarah Lott Helzer
Kyrkans tidskrifter

I forna tider slöt Herren ett förbund med Abraham om att hans efterkommande skulle vara ett utvalt folk (se 1 Mos. 12:1–2). När Abrahams efterkommande, Israels tolv stammar, gjorde uppror straffades de av Herren, togs till fånga av Assyrien och Babylon och skingrades så småningom till alla nationer (se 3 Mos. 26:33). Ändå ville Herren välsigna dem.

Forntida och nutida profeter har förutsagt att Israel, Herrens förbundsfolk, kommer att samlas igen. I dag har vi det heliga ansvaret att hjälpa till att föra in det skingrade Israel i Herrens fålla. Angående detta viktiga arbete har president Russell M. Nelson sagt: ”När vi talar om att samla Israel på båda sidorna om slöjan, talar vi förstås om missions-, tempel- och släktforskningsarbete. Vi talar också om att bygga tro och vittnesbörd i hjärtat hos dem som vi lever, arbetar och tjänar med.”[1]

Som tillhörande Israels stammar har vi fått särskilda ansvar och

välsignelser. Patriarkaliska välsignelser informerar oss om vår släktlinje i Israels hus och därmed vårt personliga ansvar att samla Israel. Eftersom patriarkerna inspireras att informera oss om denna släktlinje bad vi några patriarker att dela med sig av sina unika perspektiv och insikter om betydelsen av Israels insamling.

Vår släktlinje

Alla människor – även de som inte är Abrahams ättlingar – blir en del av Israels hus när de sluter förbund med Gud. President Russell M. Nelson har sagt: ”Somliga av oss är bokstavligen Abrahams efterkommande, andra har samlats in i hans familj genom adoption. Herren gör inte skillnad. … För att hjälpa oss ges i hans kyrka patriarkaliska välsignelser för att var och en ska få en vision om sin framtid såväl som en koppling till det förflutna samt ett tillkännagivande om släktlinje till Abraham, Isak och Jakob.”[2]

”För att göra vår del i att samla Israels stammar måste vi först förstå vad det är vi ska göra”, säger broder Keith Stapleton, patriark i Georgia i USA. ”När en persons släktlinje tillkännages i den patriarkaliska välsignelsen bör han eller hon studera Israels stammars välsignelser och ansvar.”

Många medlemmar i kyrkan i dag tillhör Efraims eller Manasses stam. Dessa mäns ättlingar fick i uppdrag att samla det skingrade Israel, eller ”stånga folken” (5 Mos. 33:17).

Men oavsett vilken stam vi tillhör har vi alla en viktig roll i insamlingen. ”När vi förstår att vi kommer från en av de stammar som de gamla profeterna förutsåg skulle gå och samla Israel så ger det oss en känsla av syfte”, säger broder Barre Burgon, patriark i Utah i USA.

Genom att känna till och förstå vår släktlinje känner vi till och förstår vårt ansvar enligt förbundet att hjälpa till med att samla Israel. ”Kom ihåg att Herren befallde Lehi att inte ta sig till det förlovade landet utan att först få de skrifter som nämnde hans släktlinje”, säger broder Vjatjeslav Protopopov, patriark från Moskva i Ryssland. ”Herren vill att hans folk ska veta vilka de är.”

Sätt att samla Israel

Det finns många sätt att delta i Israels insamling, som president Nelson beskrev som ”*det viktigaste* arbetet i världen”[3]. Arbetet behöver inte vara överväldigande. Det är faktiskt en otrolig upplevelse att få vara en del av det. Broder Calixto Muruchi, patriark från La Paz-området i Bolivia, förklarade att det är på grund av Guds kärlek som han ”ger oss möjlighet att vara redskap i hans händer så att alla hans söner och döttrar kan lära känna Jesu Kristi återupprättade evangelium och så att vi alla har möjlighet att återvända till hans närvaro och ärva det eviga livet.”

FOTO TILL HÖGER: CRAIG ALAN SHELLEY

Så hur samlar vi Israel? Det finns flera saker som var och en av oss kan göra för att delta i detta stora arbete.

Missionsarbete

När det gäller vikten av missionsarbete säger broder Wayne Allgaier, patriark i Maryland i USA: ”Vår Fader i himlen är angelägen om att välsigna alla sina barn. Ansträngningar att samla dem tillbaka till hans fålla ger dem tillgång till dessa välsignelser.”

”Vi ger människor möjlighet till evig upphöjelse”, tillägger broder Burgon. ”Det är hela syftet med detta jordeliv. … Detta är verkligen en möjlighet för vår himmelske Fader att få tillbaka många av sina barn.”

Profeter och apostlar har ofta uppmuntrat oss att göra missionsarbete till en ”normal och naturlig” del av vårt dagliga liv.[4] Som äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kvorum förklarade behöver du inte känna dig ”skyldig över den otillräcklighet [du] känner när det gäller att sprida evangeliet.” I stället kan du be ”om tillfällen att ’stå som [vittne] om Gud’ [Mosiah 18:9]” och ”vara öppen om din tro på Kristus”.[5]

När vi ber om möjligheter ”att hitta dem som är villiga att låta Gud råda i sina liv ”[6] kommer vi att få vägledning för att veta hur vi ska dela evangeliets ljus med dem vi har omkring oss.

Tempeltjänst och släktforskning

Israels insamling utförs på båda sidor om slöjan. Broder Allgaier har märkt att Israels insamling har accelererat genom släktforskning och tempelarbete: ”Vi har hört

president Nelson tala mer och mer om att Israels insamling inte bara är missionsarbete utan att den sker på båda sidor om slöjan. Det finns fler människor på andra sidan slöjan än det finns här på jorden som väntar på att dessa viktiga förrättningar ska utföras. Dessa människor är lika viktiga som de människor som lever i dag och som behöver evangeliet i sina liv på jorden."

President Nelson har sagt: "Varje gång vi gör någonting som hjälper någon – på ena eller andra sidan om slöjan – att ingå och hålla sina förbund med Gud, hjälper vi till att samla Israel."[7]

Stärka Sion

Vid sidan av missions-, tempel- och släktforskningsarbete lärde president Nelson att Israels samling också "[avser] att bygga tro och vittnesbörd i hjärtat hos dem som vi lever, arbetar och tjänar med "[8]

Detta innebär att vi måste bygga upp vår egen tro, förutom att också stödja och stärka andra. "Vi måste vara helt fördjupade i evangeliet", säger broder Lovelock, patriark från Queensland i Australien. "Om vi gör det hjälper vi till att samla Israel." När vi är fördjupade i evangeliet kan vi stärka andra genom att tjäna, uppfylla våra ämbeten och stödja våra familjer.

Kom med i insamlingen

"Insamlingen kommer att ske oavsett om vi hjälper till med den eller inte", säger broder Allgaier. "Det är Herrens verk och han kommer att se till att det blir gjort. De som är mer aktiva i det kommer att få mer välsignelser utgjutna över sina huvuden."

I vår strävan att undervisa om evangeliet, fostra rättfärdiga familjer, förhärliga våra ämbeten och tjäna dem vi har omkring oss hjälper vi till att samla Israel. Broder Burgon säger: "Det finns en känsla av brådska hos profeten, de tolv apostlarnas kvorum och andra i kyrkans ledning – att det är dags att ta ett steg framåt. Det är dags att förbereda oss själva och andra för evig upphöjelse."

"Under de senaste åren", säger broder Lovelock, "har de unga människor som kommit för att få sin patriarkaliska välsignelse varit så vackra och starka själar. Jag tvivlar inte på att några av Guds mest värdefulla och ädla barn vandrar bland oss nu, och de förbereder sig för vår Frälsare Jesu Kristi återkomst och hjälper till i detta stora arbete med att samla Israel."

Israels insamling sker nu, och Herren förutsa att det skulle bli en härlig händelse (se Jer. 16:14–15). President Nelson har sagt: "När vi inser att vi är förbundets barn vet vi vilka vi är och vad Gud förväntar sig av oss. Hans lag är skriven i vårt hjärta. Han är vår Gud och vi är hans folk."[9] Som fader Abrahams efterkommande har vi ansvaret att bjuda in andra att samlas i fållan genom missionsverksamhet, tempeltjänst och släktforskning. På så sätt förbereder vi oss bättre för det eviga livet. ■

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, "Låt Gud råda", *Liahona*, nov. 2020, s. 92.
2. Russell M. Nelson, "Förbund", *Liahona*, nov. 2011, s. 88.
3. Russell M. Nelson, "Låt Gud råda", s. 92.
4. Se Dieter F. Uchtdorf, "Missionsarbete: Säg det du har på hjärtat", *Liahona*, maj 2019, s. 15–18.
5. Se Neil L. Andersen, "Ett vittne om Gud", *Liahona*, nov. 2016, s. 36–37.
6. Russell M. Nelson, "Låt Gud råda", s. 93.
7. Russell M. Nelson, "Låt Gud råda", s. 92–93.
8. Se Russell M. Nelson, "Låt Gud råda", s. 92.
9. Russell M. Nelson, "Förbund", s. 88.

FOTOGRAFI AV NUKU'ALOFA TEMPEL, TONGA: JAMES BABCOCK

Vingar av tro

Drew Hausen

Allt min treåring önskade sig i julklapp var att en brun fjäril skulle landa på hans hand. Jag ville förverkliga hans önskan och se den glädje i hans ansikte som jag desperat önskade mig själv. De oavbrutna skriken från hans lillasyster, som led av kolik, fortsatte att dra ner mig i förlossningsdepressionens svarta hål. En decemberdag i Texas svarade vår himmelske Fader på min bön och hedrade min sons tro.

FÖR ATT LÄSA mer av familjen Hausens berättelse går du till det här numret i Evangeliebiblioteket eller använder QR-koden:

FOTOILLUSTRATION FRÅN GETTY IMAGES; INFOGAT FOTO: FÖRFATTAREN

De trotsade de politiska stormarna i Washington D.C.

Cherry B. Silver
Medutgivare till Emmeline B. Wells dagböcker

Emmeline B. Wells och Zina Young Williams välsignades med tillförsikt när de tog upp en impopulär fråga med politiska ledare.

De två kvinnorna som klev av tåget i USA:s huvudstad Washington D.C. var trötta men beslutsamma. Efter fem dagars resa från Salt Lake City hoppades Emmeline B. Wells och Zina Young Williams att de skulle kunna föra kyrkans medlemmars talan, men de visste att de stod inför motstånd.

I januari 1879 deltog de i nationella möten om kvinnors rösträtt och överlämnade motioner till den amerikanska kongressen i vilka de bad lagstiftarna att upphäva den hårda lagstiftningen mot kyrkan.

”Jag vill göra allt i min makt för att hjälpa till att förbättra mitt eget folks situation, särskilt kvinnornas”, skrev Emmeline i sin dagbok.[1] Mellan 1877 och 1914 var hon redaktör för en publikation för kyrkans kvinnor, *Woman's Exponent*, där hon förespråkade goda insatser i hemmen och samhällena.

De nationella rösträttsledarna Elizabeth Cady Stanton och Susan B. Anthony ”välkomnade hjärtligt” de två kvinnorna från Utah.[2] För att hjälpa dem tilldelade de dem en kommitté som skulle föra budskap till landets president Rutherford B. Hayes.[3]

Emmeline talade modigt med honom och rapporterade: ”Efter att vi hade gett honom några fakta om folkets tillstånd och vad konsekvenserna av stränga och hårda åtgärder sannolikt skulle bli, påpekade han att han aldrig tidigare hade betraktat ämnet i det ljus som vi hade presenterat det.” President Hayes bjöd in sin fru Lucy för att lyssna på deras vädjan. ”Hennes kvinnliga sympatier väcktes mycket tydligt.”[4]

Under ytterligare två veckor förde Emmeline och Zina budskap för kyrkans räkning till inflytelserika lagstiftare. Emmeline mindes att de ”ofta träffade människor som visade det största intresse för” deras budskap.[5]

Även om de inte lyckades ändra den allmänna opinionen det året, talade Emmeline och hennes Hjälpföreningssystrar i 17 år för kvinnors och kyrkans medlemmars rättigheter. Lyckligtvis blev Utah en stat år 1896 och många religiösa och medborgerliga rättigheter återställdes. ■

Om du vill läsa mer om syster Wells gärning, se det här numret i Evangeliebiblioteket. En samling av hennes dagböcker finns på churchhistorianspress.org.

SLUTNOTER

1. *Emmeline B. Wells dagböcker*, 4 jan. 1878, churchhistorianspress.org.
2. Emmeline B. Wells, ”Over the Hills and Far Away”, *Woman's Exponent*, 1 feb. 1879, s. 186.
3. Se *Emmeline B. Wells dagböcker*, 10 jan. 1879, churchhistorianspress.org.
4. Emmeline B. Wells, ”Visit to Washington”, *Woman's Exponent*, 15 feb. 1879, s. 194.
5. Emmeline B. Wells, ”Visit to Washington”, s. 194.

ILLUSTRATION: TONI OKA

Läran och förbunden 137–138

Vad lär Läran och förbunden om livet efter döden?

Både profeten Joseph Smith (1805–1844) och president Joseph F. Smith (1838–1918) såg syner om livet efter döden. Dessa uppenbarelser ger oss värdefull information om vad vi kommer att uppleva i nästa liv.

Vad händer med barn som dör innan de uppnått ansvarighetsåldern? (Se L&F 137:10.)

Vilka besökte Frälsaren i andevärlden? (Se L&F 138:12–22.)

ILLUSTRATIONER: BRYAN BEACH

DISKUSSION

Vad lär du dig av Läran och förbunden 138:1–11 om att ta emot uppenbarelse? Hur kan du förbereda dig bättre för att få personlig uppenbarelse i ditt liv?

Med tanke på att detta liv är tiden att förbereda sig för att möta Gud, hur kan du hjälpa de du har omkring dig att få höra evangeliets budskap om omvändelse?

När vi uppstår, vad händer då med våra andar och kroppar? (Se L&F 138:16–17.)

Vilka kommer att få kunskap om evangeliet i andevärlden? (Se L&F 138:29–35.)

Vad händer med dem i andevärlden som omvänder sig från sina synder? (Se L&F 138:58–59.)

Officiellt tillkännagivande 1 och 2

Varför ändras kyrkans riktlinjer ibland?

Under de senaste 200 åren har Herren uppenbarat många sanningar för sina profeter. Vissa uppenbarelser leder till ändringar av riktlinjer, till exempel de som finns i Officiellt tillkännagivande 1 och 2. Justeringar är en naturlig del av den sanna och levande kyrkan. Men läran – de grundläggande, eviga sanningarna i evangeliet – förändras aldrig. Denna bild hjälper oss att se sambandet mellan kyrkans riktlinjer och lära.

Kyrkans riktlinjer styrs av läran men kan justeras, enligt vad Herren har uppenbarat för sina profeter. Liksom grenarna på ett träd ”växer” eller anpassas riktlinjerna till läran och genom uppenbarelse. Även om riktlinjerna är inspirerade är de inte eviga, som kyrkans lära är.

DISKUSSION

Vad har du lärt dig om skillnaden mellan riktlinjer och lära? Hur stärker en förståelse av kyrkans lära ditt vittnesbörd?

ILLUSTRATION FRÅN GETTY IMAGES

Hur kan du stärka din familj genom medkänsla?

I tillkännagivandet om familjen nämns många principer för att stärka familjerna, till exempel ”tro, bön, omvändelse, förlåtelse, respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation”[1]. Genom att studera och tillämpa var och en av dessa principer kan vi få hjälp att bygga starkare relationer. Tänk till exempel på principen medkänsla.

Hur ser medkänsla ut hemma?
Ett sätt att visa medkänsla hemma är att ”bära varandras bördor” (Mosiah 18:8). Vad kan du göra för att hjälpa dina familjemedlemmar att hantera problemen de har?

Hur visar Jesus Kristus medkänsla?
Läs om hur han betjänade nephiterna i 3 Nephi 17:5–10. Vad lär du dig om medkänsla av Kristi exempel?

Frälsarens medkänsla
”En av Frälsarens egenskaper som vi uppskattar mest är hans obegränsade medkänsla. …
Ni kan och måste vara en viktig del av hans arbete att trösta dem som står i behov av tröst” (Henry B. Eyring, ”Hjälparen”, *Liahona*, maj 2015, 17–18).
Vem kan du trösta?

DISKUSSION

Hur kan du visa medkänsla med din familj och andra? När har du känt medkänsla från andra? Hur stärkte denna medkänsla er relation?

SLUTNOT

1. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, JesuKristiKyrka.org.

Vem är Jesus Kristus?

JESUS
är den
LEVANDE KRISTUS,
Guds odödlige Son.

Han är den
store Konungen Immanuel
som i dag står
på sin Faders
högra sida.
Han är världens
LJUS,
liv och
HOPP.

"Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", JesuKristiKyrka.org.

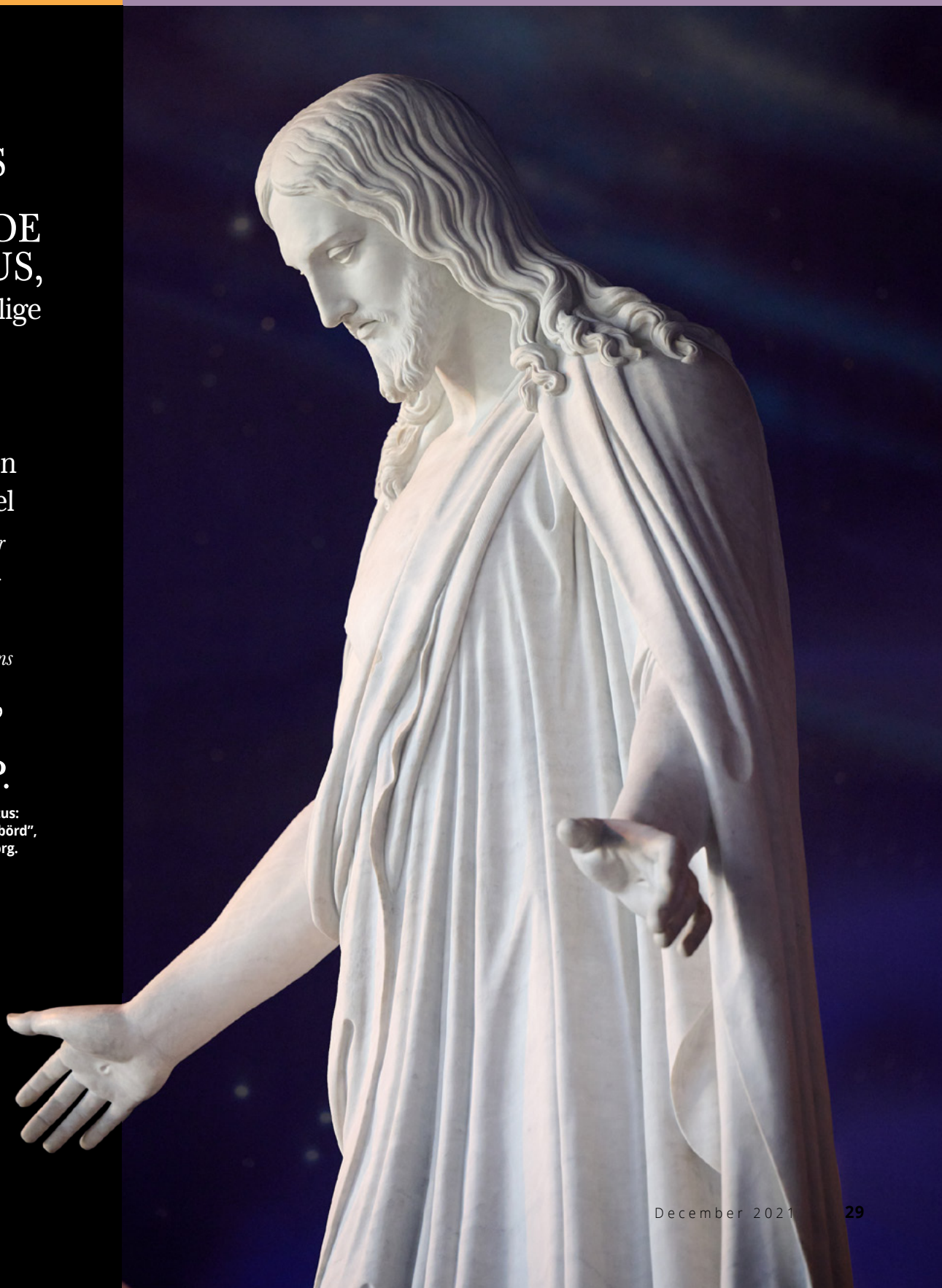

DEN OFÖRLIKNELIGA GÅVAN – **GUDS GUDOMLIGE SON**

Äldste Kazuhiko Yamashita
i de sjuttios kvorum

Vår himmelske Fader gav oss som gåva sin Son, vars liv och mission har gett oss många andra dyrbara gåvor.

Efter en renovering av Tabernaklet i Salt Lake City ägde invigningen rum på lördagens eftermiddagsmöte under generalkonferensen i april 2007. Under den sessionen hade jag en upplevelse som hjälpte mig att förstå, om än i liten grad, den kärlek som vår Fader i himlen har till sin Son Jesus Kristus.

Satomi, vår andra dotter, tjänstgjorde i Utahmissionen Salt Lake City Temple Square. Jag visste att missionärerna som tjänstgör på Temple Square skulle vara i tabernaklet under eftermiddagssessionen och sitta på parkett. Jag hade en plats på balkongen den sessionen och hoppades att få se min dotter.

Precis innan sessionen började öppnades en dörr och en grupp missionärer kom in. Jag såg att min dotter och hennes kamrat var med i gruppen. De leddes till sina platser. Sedan tittade Satomi mot balkongen. Hon såg mig och sa något. Jag kunde se tårar i hennes ögon. Satomis kamrat lade armen om hennes axlar och tröstade henne.

Jag hörde inte vad min dotter sa, men jag förstod ordet ”far”. Det ordet fick mig att tänka på Satomis barndom och hennes skoltid. Det påminde mig om hennes önskan att tjäna Gud, att göra hans vilja, att tjäna honom som missionär. Snart grät jag också. Här var min dotter, och jag var mycket nöjd med henne.

Faderns kärlek till Sonen

I samma ögonblick kom jag att tänka på vår Faders känslor för sin Son när Jesus Kristus led i Getsemane. Vår himmelske Fader kan ha rörts till tårar när han hörde sin Sons bön: ”Abba, Far! Allt är möjligt för dig. Ta den här bägaren ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill” (Mark. 14:36).

”Då visade sig en ängel från himlen för honom och gav honom kraft.

Han kom i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans svett blev som blodsdroppar som föll ner på jorden” (Luk. 22:43–44).

Vår Frälsare fullbordade sin försoning genom att lida i Getsemane trädgård, dö på korset och sedan uppstå. Jag är så tacksam för att Jesus, på grund av sin stora kärlek till sin Fader och till oss, gjorde Faderns vilja.

JULKRUBBAN, AV N. C. WYETH

Gåvor som vi har fått

Under den här julen får vi många tillfällen att tänka på vår Frälsare, Jesus Kristus. Vilka gåvor har vi fått tack vare honom? Vilka gåvor kommer vi ännu att få ta emot? Vi kan finna svaren i skrifterna, i dokumentet ”Den levande Kristus” och genom personlig uppenbarelse.

Herren själv är en gåva från vår himmelske Fader till oss. ”Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv” (Joh. 3:16).

Jesus Kristus sa: ”Jag är den gode herden. Den gode herden ger sitt liv för fåren” (John 10:11). Han sa också: ”Människosonen har inte kommit för att bli betjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många” (Mark. 10:45; se även Matt. 20:28).

”Han gav sitt liv för att sona alla människors synder. Hans offer som ställföreträdare var en storslagen gåva till alla dem som någonsin skulle leva på jorden.”[1]

Jag är så tacksam för hans liv och hans försoning.

Herren har gett oss hoppets gåva. Genom Jesu Kristi försoning kan vi inte bara övervinna den fysiska döden och den andliga döden, utan vi blir också renade, helgade, förlåtna och stärkta. Hans liv ger oss uppståndelse (se Alma 11:42–43; L&F 18:10–12), ljus (se L&F 50:24) samt nåd och sanning (se Joh. 1:17) och kan ge oss evigt liv och frälsning (se Joh. 3:16, 17; 6:35, 51; 10:9; 14:6; Eth. 3:14). När vi tror på honom, omvänder oss, ingår heliga förbund och strävar efter att hålla dessa förbund, ger han oss ljus och hopp (se Luk. 2:25–32; Joh. 8:12; 1 Kor. 15:19–23; Moro. 7:41; L&F 50:24; 84:44–46; 93:7–10).

Herren ger oss gåvorna tröst, bud och andlig styrka. Dessutom har Jesus Kristus gett oss tröst, hjälp, sin undervisning, sitt exempel (se 1 Petr. 2:21), jorden (se Mosiah 3:8), kraft, lycka, styrka, frid, glädje, uppenbarelser och buden (se Joh. 13:34; 15:12).

President Russell M. Nelson vittnade: ”[Guds] Son Jesus Kristus gav sitt liv för oss. Allt för att vi skulle få tillgång till gudomlig kraft – tillräckligt med kraft för att kunna hantera vår tids bördor, hinder och frestelser.”[2]

President Nelson sa att vi kan dra åt oss Herrens kraft i våra liv genom att

- lära oss om honom
- välja att tro på honom och följa honom
- ingå heliga förbund och hålla dem med noggrannhet
- vända oss upp mot honom i tro.[3]

Jesus Kristus är Guds gudomlige Son

Hur kan Jesus Kristus ge oss så många gåvor? Därför att, som Gud Fadern sa, som Jesus Kristus själv sa, som profeterna sa och som änglarna sa, Jesus Kristus är Guds gudomlige Son.

Den 29 april 2019 döptes min svärfar som var 95 år gammal. Det var verkligen ett underverk för hans barn, barnbarn och barnbarnsbarn. Vi hade väntat länge på hans dop. Vilken gåva för vår familj!

Vad förändrade honom? Varför bestämde han sig för att bli döpt?

Några månader före dopet fick han en stroke och lades in på sjukhus. Min fru Tazuko återvände hem för att träffa honom. Han var mycket glad över att se henne. Han hade varit rädd att han inte skulle få

se henne innan han dog. Han började berätta om många saker som han var orolig för. Han tänkte på sin begravning.

Men Tazuko sa till honom: ”Pappa, om du litar på Gud och överlåter allting till honom blir ditt sinne lugnt och du får känna frid.” Hon berättade om vår himmelske Faders lycksalighetsplan och om vad Frälsaren Jesus Kristus har gjort för oss. De talade om andevärlden, där min svärfars fru, hans äldsta son och hans föräldrar redan finns. ”Nästa värld blir fantastisk”, sa hon.

Hon sa också att det är bättre att kunna komma dit utan synd. Hon sa att tack vare Jesu Kristi försoning och dopet kunde han bli fläckfri inför Gud. Han funderade lite och sa: ”Jag vill bli döpt.”

Sedan sa han: ”Det har varit underbart att se dina barn etablera sin egen tro och fortsätta att gå i kyrkan, hålla buden och lita på Gud. Jag är så imponerad av dem.” Därefter sa han mjukt och känslosamt: ”Familjen är verkligen viktig! Det är underbart att vår familj kan bli ett.”

Gåvorna av val och förändring

Efter att han slutit sig till kyrkan frågade jag min svärfar varför han äntligen hade beslutat sig för att bli döpt. Han svarade utan att tveka: ”Jag valde det som var rätt.”

Min svärfar visar det president Nelson har sagt: ”Jesu Kristi evangelium är fyllt av hans kraft och den är tillgänglig för varje uppriktigt sökande dotter eller son till Gud.”[4]

”Ingen annan har haft ett så djupgående inflytande[som Jesus Kristus] på alla som har levt och som kommer att leva på jorden.”[5] Jesus Kristus och hans försoning har ett oändligt inflytande. Det ger oss makt att välja och det ger oss kraft att förändras.

Hans evangelium var och är ett budskap om frid och stor glädje. Han vädjade till alla att följa hans exempel.[6]

Jag vet att han genom sina lärjungar och tjänare fortfarande vandrar på vägarna runt om i världen och botar de sjuka, får de blinda att se och väcker de döda till liv. Jag vet att han genom många trogna medlemmar, lärare, missionärer, stödbröder och stödsystrar fortfarande lär ut evighetens sanningar, föruttillvarons verklighet, syftet med vårt liv på jorden och potentialen hos Guds söner och döttrar i detta liv och i det kommande livet.

Han är Guds levande Son. Han inbjuder oss att verka med honom. Och många människor svarar på hans inbjudan. Jag vittnar om att han är en oförliknelig gåva och att han har gett oss många gåvor genom sitt liv och sin mission. ■

SLUTNOTER

1. ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd”, ChurchofJesusChrist.org; Liahona, apr. 2000, s. 2.
2. Russell M. Nelson, ”Föra in Jesu Kristi kraft i våra liv”, *Liahona*, maj 2017, s. 39.
3. Se Russell M. Nelson, ”Föra in Jesu Kristi kraft i våra liv”, s. 39–42.
4. Russell M. Nelson, ”Föra in Jesu Kristi kraft i våra liv”, s. 42.
5. ”Den levande Kristus”, JesuKristiKyrka.org
6. Se ”Den levande Kristus”, JesuKristiKyrka.org

BERGSPREDIKAN, AV CARL HEINRICH BLOCH

TRE LÄRDOMAR
från studier i Läran och förbunden

Matt McBride
Kyrkans historiska avdelning

Att studera Läran och förbunden i år har fått mig att tänka på de många olika sätt på vilka jag lär känna Gud. Ibland känner jag hans närvaro direkt. Jag blir ofta förvånad över hur nära han känns när jag vistas i naturen. Och jag kan peka på tillfällen då Herren har talat klart och tydligt till mig genom Anden.

En viktig del av min strävan att lära känna Gud är att se tillbaka på det förflutna. Jag kan till exempel ofta hitta en mening med mina prövningar först efter en tid. Jag har också nytta av att studera andra som har försökt lära känna Gud. Deras erfarenheter hjälper mig att vara mer tålmodig i mina strävanden och att känna igen och lita på mina egna andliga maningar. Kort sagt hjälper de mig att bättre förstå hur Herren interagerar med sina barn.

Kanske är det därför som Herren gav följande befallning till de heliga under mötet då kyrkan grundades: ”Se, en uppteckning ska föras ibland er” (L&F 21:1). De historiska dokument som bevarats av kyrkans tidiga medlemmar är en rik källa för studier om hur Gud arbetar med oss. Jag har funnit det särskilt användbart att studera uppenbarelserna i ett historiskt sammanhang med hjälp av resurserna i delen Återställelsen och kyrkans historia i Evangeliebiblioteket.

Här är tre sammanhängande lärdomar som jag har lärt mig av att studera Läran och förbunden och kyrkans tidiga historia i år.

Frågor föregår uppenbarelse

Nästan alla uppenbarelser i Läran och förbunden gavs som svar på frågor. Endast en verkar ha varit ett oförutsett gudomligt ingripande (se L&F 27). Frågorna som ledde till dessa uppenbarelser var föranledda av skriftstudier, plågsamma prövningar eller den tidens kulturella tankegångar.[1] De återspeglade de tidiga heligas tro, nyfikenhet, tvivel och rädsla.

Läran och förbunden 42 är ett svar på fem specifika frågor om hur de heliga ska samlas och stötta varandra.[2] Herrens svar är viktiga, inte bara för sitt innehåll utan också för vad de säger oss om hur uppenbarelse

ÖVERST OCH LÄNGST TILL HÖGER: ILLUSTRATIONER: JOSHUA DENNIS; TILL HÖGER: *DE 116 SIDORNAS FÖRODANDE TYNGD*, AV KWANI POVI WINDER

1

Vi kan lära oss om Herrens relation med oss genom att lära oss hur han arbetade med sista dagars heliga förr.

Frågor föregår uppenbarelse

2

Herren hedrar vår handlingsfrihet

3

Lite här och lite där

Herren vill att vi ska växa och vill att vi ska lära oss genom erfarenhet.

fungerar. De heliga förbereddes genom sina omständigheter och sina funderingar. De formulerade frågor, vände sig till Gud och värdesatte verkligen hans svar.

Tänk på hur du reagerar på information som du får utanför sitt sammanhang, till exempel en oönskad reklam för skor på nätet. Den kanske intresserar dig, men det är mer troligt att du ignorerar den. Men när du behöver skor och letar efter ett par som passar dina behov och dina fötter är du uppmärksam på vad du hittar och fattar ett beslut om att agera. Detta gäller även vårt andliga sökande.

Herren hedrar vår handlingsfrihet

Våra val har betydelse, inte bara för vår egen utveckling utan också för formen på Herrens verk på jorden. Han är dirigenten och vi är medlemmar i orkestern. Våra talanger, vår bakgrund och våra beslut bidrar till musikens skönhet. Kirtland i Ohio fick en framträdande roll i den tidiga kyrkan delvis på grund av att de tidiga missionärerna valde att stanna där och besöka vänner på väg till det område som de kallats till. Deras kontakter och deras inspirerade val att besöka Kirtland var viktiga för den pågående återställelsen.

Och Herren tillåter oss alla, inklusive Joseph Smith, att göra misstag. Vi är hans barn, och som en klok förälder vill han att vi ska växa och vill att vi ska lära oss genom erfarenhet.

Herren tillät Joseph Smith att ge de första 116 sidorna av översättningen av Mormons bok till Martin Harris trots att Herren visste att de skulle gå förlorade. Denna erfarenhet var smärtsam för Joseph, men han lärde sig att bli en mer noggrann förvaltare. Han fick förlåtelse och blev ”åter kallad till verket” (L&F 3:10).

Lite här och lite där

Herren gav inte Joseph Smith en omfattande handbok med instruktioner i den heliga lunden. Uppenbarelserna återspeglar en pågående dialog mellan Herren och profeten. Ibland öppnade de upp för en inblick i evigheten. Ofta räckte de till för dagens behov, och Joseph återkom senare med ytterligare frågor.

Tidiga uppenbarelser befallde de heliga att samlas och bygga en Sions stad i Missouri. När de heliga fördrevs från området uppmanade Herren Joseph Smith att försöka återta deras mark, först genom Sions läger och senare genom att be regeringen om hjälp. Senare fick Joseph veta att Sion var mycket större än en enstaka stad. Insamlingen kunde fortsätta på andra platser i och med att de heliga upprättade stavar och byggde tempel.[3]

De omständigheter som de heliga lever under förändras drastiskt med tiden. Vilken välsignelse att ha fortsatt uppenbarelse som hjälper oss att navigera genom behoven i vår föränderliga värld! Evangeliets centrala lära består, men den pågående återställelsen kan förvänta sig utmaningar i form av förändringar. ■

SLUTNOTER

1. Exempelvis gavs L&F 76 när Joseph Smith funderade över Joh. 5:29. Kapitel 122 innehåller Herrens tröstande ord till profeten Joseph när han satt i fängelset i Liberty och kapitel 87 kom när Joseph funderade över konflikten mellan South Carolina och den amerikanska regeringen om den federala befogenheten att införa tullar.
2. Se Steven C. Harper, ”The Law”, i *Revelations in Context: The Stories behind the Sections of the Doctrine and Covenants* (2016), s. 93–98.
3. Se L&F 52; 103; 123; Joseph Smith, ”Discourse, 8 april 1844, as Reported by Wilford Woodruff”, josephsmithpapers.org.

Julen, Israels insamling och släktforskning

Kära föräldrar!

Julen är en speciell tid på året. Använd artiklarna i månadens nummer av kyrkans tidskrifter för att lära din familj om Kristi födelse och det hopp han ger oss i våra liv, Israels insamling och kraften i släktforskning.

SAMTAL OM EVANGELIET

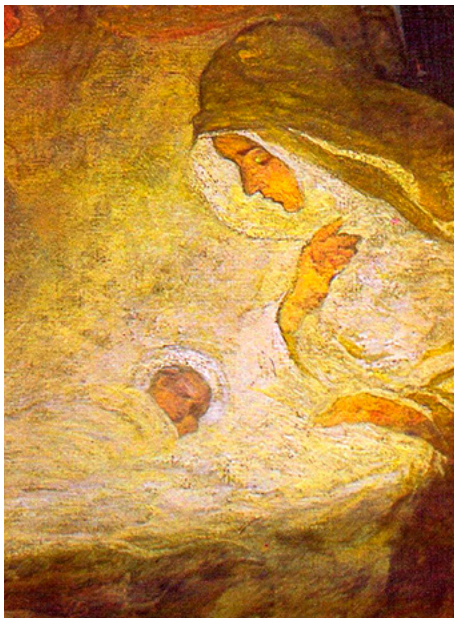

Julklappar

Du hittar äldste Kazuhiko Yamashitas vittnesbörd på sidan 30, där du kan läsa om det hopp, den tröst och den styrka som kommer genom Kristus. Prata vördnadsfullt med din familj om de gåvor som ni har fått av Frälsaren.

Släktforskningsarbete är vårt arbete

Läs artikeln på sidan 12 för förslag på hur du kan använda släktforskning och tempeltjänst för att dela med dig av evangeliet. Berätta en historia om en av dina förfäder för dina barn. Fråga dem vilka delar av berättelsen de kan relatera till. Ni kan som familj försöka komma på personer som ni känner som kan vara intresserade av att lära sig mer om sin släkthistoria.

Stöd för Kom och följ mig

Se sidan 26 för material, till exempel ett spel där ni söker i skrifterna som stöd för era veckostudier i *Kom och följ mig*.

Se även månadens nummer av tidskrifterna *Vännen* och *Vägledning för de unga* för artiklar om kyrkans historia och om julen.

KOM OCH FÖLJ MIG FAMILJEKUL

Familjeutmaning om Trosartiklarna

1. Memorera en eller flera trosartiklar tillsammans med din familj.
2. Om du har yngre barn hemma som inte har lärt sig trosartiklarna utantill än kan du låta dem samarbeta med någon som kan hjälpa dem.
3. Prova på följande aktivitet:
   a. Sitt i en ring.
   b. Läs upp en trosartikel och låt varje person säga ett ord i taget. (Den första personen börjar med det första ordet, nästa person säger det andra och så vidare.)
   c. Om någon gör ett misstag, rätta försiktigt till misstaget och låt sedan nästa person säga nästa ord.
   d. Se om ni kan avsluta trosartikeln med så få misstag som möjligt. Prova sedan en annan.

Diskussion: Hur kan det hjälpa oss i våra egna liv att lära oss dessa viktiga trosartiklar utantill? Att läsa upp dessa kraftfulla ord kan hjälpa oss när vi är stressade eller när vi strävar efter att hålla våra tankar rena eller positiva. Att känna till dessa sanningar kan också hjälpa oss när vänner ställer frågor om evangeliet.

Förslag av Brenda Slade och Mitzi Schoneman

Ett avgörande beslut

Vi bestämde oss för att spela duetter tillsammans. Det var vårt sätt att ge världen glädje.

Irene Soderquist Larsen

En dag för tre år sedan, när jag var 87 år gammal, var jag på ett socialt evenemang. Det fanns en kvinna där som spelade piano, och hon spelade ungefär som jag gör. När jag frågade vad hon hette fick jag veta att det var Alice Bodily, min biskops mor. Hon var då 90 år gammal.

Jag frågade min biskop om han trodde att hans mor skulle vilja spela duetter. Han frågade henne och hon sa att hon gärna skulle göra det. Så för tre år sedan började vi spela pianoduetter varje onsdagsmorgon i en timme för vårt eget nöjes skull.

Vi gick från enkla barnduetter till ett par duetter som jag brukade spela med min mamma. Men det vi älskade mest var att spela duetter av kyrkans heliga psalmer. Våra två favoriter är ”O, hur skön var morgonstunden” (*Psalmer*, nr 14) och ”Frid och glädje finns på jord” (*Psalmer*, nr 191).

Genom att spela varje onsdag och öva däremellan blev vi ganska bra, och vi imponerade på våra barn med en liten konsert. Min biskop sa att han ville att vi skulle spela under ett sakramentsmöte, så vi lärde oss ”Den himmelska elden” (*Psalmer*, nr 2). Det var en riktig utmaning för oss, men vi arbetade på det i flera månader och överraskade oss själva, våra barn och förmodligen även församlingens medlemmar. Innan covid-19 slog till spelade vi den här psalmen i fem av våra barns församlingar.

Det finns många vackra psalmer som vi nu älskar att framföra, till exempel ”Kom, följen mig” (*Psalmer*, nr 79), ”O du nådens rika källa” (finns inte med i den nuvarande psalmboken men är lätt att hitta) och ”Vi har valt att tjäna” (*Psalmer*, nr 172). Ibland kan det vara nödvändigt att be om hjälp med att hitta ett duettarrangemang, men en familjemedlem, en stödsyster eller en musikledare i församlingen hjälper vanligtvis gärna till.

Vi hittade till och med en samling julsånger och förberedde ett 40-minutersprogram som vi skulle framföra på ett äldreboende i december. En annan musiker anslöt sig till oss och spelade xylofon och på en uppsättning klockor för att göra vår föreställning mer varierad.

Genom vår musik känner vi att vi vid 90 och 93 års ålder följer uppmaningen ”Gläd dig, o jord” (*Psalmer*, nr 139), inte bara till jul utan hela året. Vi har spelat regelbundet tillsammans i tre år nu. Att välja att spela duetter tillsammans var helt klart ett viktigt beslut för oss båda! ■

Författaren bor i Idaho, USA.

FOTO MED TILLSTÅND AV FÖRFATTARENS FAMILJ; ILLUSTRATION: CAROLYN VIBBERT

SERVICE AV SENIORER

Här är några sätt som några äldre medlemmar i kyrkan har funnit att vara till nytta och glädje för sin omgivning:

- För flera år sedan publicerade Wayne Lewis från Washington, USA, sin livsberättelse. Han gav alla sina barn och barnbarn varsitt exemplar. ”Det här gjordes inte för att gynna någon annan än min familj, för att uppmuntra dem att skriva om sina livserfarenheter”, säger han. Inte långt därefter drabbades Wayne av en stroke, och sedan ytterligare en. ”Efter mina strokes upptäckte min rådgivare att det faktiskt hjälpte mig att skriva berättelser om mitt liv för att minska den stress som hjärnskadan medförde, så jag har fortsatt att skriva om mitt liv.” Wayne är nu 88 år gammal och tillägger: ”Jag vill uppmuntra alla att skriva sin livshistoria. Agera nu, och använd vilket format som helst som du tror kommer att läsas av dina nära och kära.”
- När Waynes fru Mary engagerade sig i ett projekt som sponsrades av kyrkan hade hon aldrig kunnat drömma om att hon 15 år senare fortfarande skulle sy filtar till det lokala sjukhuset. Mary är nu 84 år och varje månad levererar hon buntar med små filtar till nyfödda och knäfiltar till barn, alla ”tillverkade med kärlek för dem som behöver dem”.
- Susan Barstow, 74 år, från Minnesota i USA, är ett exempel på tjänande när hon stickar vantar och strumpor och ger bort dem. ”De ger människor värme och tröst”, säger hon. Hon är också Hjälpföreningens hjälpverksamhetsledare i sin församling. ”Det är ett underbart ämbete för mig”, säger hon, ”eftersom jag kan tjäna människor i nöd och hjälpa andra att göra detsamma.”

Har du ett exempel på vad äldre personer gör för att vara till nytta och glädje i sin omgivning? Mejla det till oss på **liahona@churchofjesuschrist.org**.

Hur man hjälper någon som söker svar på frågor om evangeliet

Sökandet efter svar är personligt, men man behöver inte göra det ensam.

Alla har frågor. Frågor är en del av vårt sätt att förstå världen omkring oss. Gud uppmuntrar oss att ställa frågor och söka svar (se Matt. 7:7). Denna process är en nödvändig del av livets resa för att lära sig och bli mer som han (se L&F 93:36). Som en del av denna tillväxt kommer vi alla att ställas inför frågor som utmanar oss. När detta händer kan det vara bra att få stöd av andra.

En medlem i kyrkan i Texas i USA berättade om denna upplevelse:

”Under Hjälpföreningen en dag berättade en syster som jag aldrig tidigare hade sett i kyrkan att hon tyckte att kvinnorna i Hjälpföreningen var hycklare och stötte bort andra. När mötet var över gick hon så fort att jag inte lyckades hinna ikapp henne.

Efter kyrkan gick jag hem till henne. Jag presenterade mig och sa att jag uppskattade hennes kommentarer i Hjälpföreningen och att jag ville höra mer om hennes problem. Hon pratade och jag lyssnade. Jag uttryckte min kärlek till henne och hennes familj och frågade om jag fick besöka henne igen.

Jag tog emot uppdraget att vara hennes besökslärare. Med tiden, när jag började förstå hennes bekymmer bättre, började vi prata om hennes frågor om läran. Hennes barn började komma till kyrkan. Sedan började hon följa med dem. Jag beundrar hennes mod och uthållighet. Hon har blivit en av mina bästa vänner.”

Här är fyra förslag på hur du kan hjälpa någon som kämpar med sina frågor.

Förslag på hur man kan hjälpa dem som har frågor

1. Kärlek framför allt. Om någon kämpar med en fråga eller har kommit fram till en annan slutsats än vad vi har gjort, är de fortfarande i behov av kärlek (se Luk. 10:25–37).

De som har det svårt vänder sig till någon de litar på. Genom att älska andra och bygga upp meningsfulla relationer kan vi vara i en position att hjälpa dem när de behöver oss. Det öppnar också dörren för någon som vill återvända men som kanske känner sig obekväm med att komma tillbaka (se Luk. 15:11–24).

(För förslag på hur du kan stärka relationer, läs ”Att bygga meningsfulla relationer”, *Liahona*, aug. 2018, s. 6–9.)

2. Lyssna med ödmjukhet och medkänsla. Vi begränsar vår förmåga att hjälpa andra med deras frågor om vi alltför snabbt antar att vi förstår, i stället för att tålmodigt lyssna för att förstå. Det finns många orsaker till att någon har det svårt. En del har frågor om läran. Andra har frågor om riktlinjer eller historia. Vissa undrar helt enkelt om de passar in i kyrkan.

Att ödmjukt lyssna och ställa frågor hjälper oss att förstå komplexiteten i deras situation så att vi kan ge bättre svar, och det kan hjälpa dem att vara mer öppna för våra svar om de känner att vi verkligen har lyssnat på dem.

(Om du vill veta hur du blir bättre på att lyssna kan du läsa ”Fem saker som bra lyssnare gör”, *Liahona*, juni 2018, s. 6–9.)

3. Fortsätt att tro och inse att det kan ta tid. De frågor som verkligen utmanar oss blir sällan lösta på en dag. Vi bör därför inte sätta ytterligare press på oss själva eller på dem vi vill hjälpa genom att känna att vi måste ”fixa det” i samma ögonblick som vi får reda på deras problem.

Om vi verkligen vill hjälpa till är det viktigt att vi är beredda att gå en lång väg tillsammans med dem så att de vet att när de kommer till vägens slut, vilket slut det än må vara, är vi fortfarande där (se Hebr. 12:12–13).

4. Uppmuntra dem på deras resa. De behöver veta att vi har förtroende för dem och tror att Gud kommer att besvara deras böner när de söker hans vägledning. Men i slutändan är det deras resa. Vi kan älska och stötta dem, men processen att växa genom att lita på Gud och vända sig till honom för att få svar är en process som var och en av oss måste uppleva själv och inte kan göra för någon annan (se Morm. 9:27). ■

ÖVRIGT MATERIAL

- Få hjälp med att hitta svar för dig själv och andra. Läs ”Förvärva andlig insikt”, *Grundmaterial om nyckelläror* (2018), JesuKristiKyrka.org.
- Lär dig hur du hittar svaren. Läs Gospel Topics, ”Answering Gospel Questions”, topics.ChurchofJesusChrist.org.
- För förslag på hur du kan stödja andra, läs Rosemary M. Wixom, ”Återvänd till tron”, *Liahona*, maj 2015, s. 93–95.
- Lär dig hur du kan förankra dig i uppenbarelse för att svara på frågor. Läs Lawrence E. Corbridge, ”Att bestå på uppenbarelsens klippa”, *Liahona*, okt. 2020, s. 24–29.
- Se Guds löfte om att svara på frågor i Dieter F. Uchtdorf, ”Att få ett vittnesbörd om ljus och sanning”, *Liahona*, nov. 2014, s. 20–23.
- Läs mer om att använda bra källor i ditt sökande efter sanningen i Marcos A. Aidukaitis, ”Om ni brister i visdom”, *Liahona*, maj 2014, s. 108–110.

Förstå din gudomliga identitet

När vi försöker förstå vår gudomliga identitet förändras vårt perspektiv.

Redaktionen på UV: Aktuellt

Vem är jag? Vem vill jag vara? Detta är två frågor som vi alla kanske ställer oss någon gång i livet.

Att förstå vår identitet är avgörande för hur vi ser på oss själva och andra. Men dessa frågor kan vara svåra att besvara när rösterna omkring oss säger att vår identitet och vårt värde beror på tillfälliga saker som vårt utseende, vår sociala status eller våra framgångar på jobbet eller i skolan.

Det är alldeles för lätt att lyssna på världen, och dess röster kan få oss att känna oss överväldigade, modfällda eller vilsna. Men när vi verkligen förstår vår gudomliga natur kan vi börja se oss själva och andra så som Gud ser oss.

Vilka är vi?

En del av oss har antingen vuxit upp och sjungit ”Jag är Guds lilla barn” (*Psalmer*, nr 194) eller lärt oss den någon gång. Men även om du kan orden utantill är det lätt att glömma bort betydelsen av vårt himmelska arv.

Aposteln Paulus lärde att vi är mer än dödliga varelser:

”Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn” (Rom. 8:16).

Nutida profeter och apostlar har bekräftat denna sanning. President M. Russell Ballard, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, har sagt: ”Eftersom vi alla är andebarn till Gud har vi alla ett ursprung, en natur och en potential som är gudomlig. Var och en av oss är ’en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar’. Det är vår identitet! Det är vilka vi faktiskt är!”[1]

Denna sanning innefattar kunskapen om att vi levde med Gud före detta liv, att vi skapades till hans avbild och att vi inte bara har en gudomlig natur utan också en gudomlig bestämmelse.

Att bygga upp självförtroende

Trots alla dessa påminnelser kan vi ibland fortfarande ifrågasätta vilka vi är. Satan arbetar ständigt för att få oss att tappa siktet på vilka vi är eftersom han vet att när vi förstår och lever enligt vår gudomliga identitet blir vi välsignade med gudomlig kraft. Vårt självförtroende kan växa när vi lär känna vår himmelske Fader och Jesus Kristus.

När du studerar skrifterna, leta då efter tecken på Guds kärlek till sina barn. Be om att få se Guds hand i ditt liv och skriv ner tillfällen då du känner hans kärlek eller känner igen hans vägledning. Om negativa tankar dyker upp, påminn då dig själv om att du vet att Gud känner dig och bryr sig om dig.

Lär dig om Frälsarens egenskaper. När du gör det kan du se dem bättre i dig själv och få en tydligare bild av den person du kan bli med hans hjälp (se Moro. 7:48).

Och genom att utveckla en närmare relation till din himmelske Fader och till Frälsaren kan du se den oändliga potential som de ser i dig.

Kunskap om vår gudomliga natur

Så vad kan denna kunskap göra för dig? När vi verkligen förstår att vi är Guds barn kan vi göra följande:

- Finna vårt värde genom vår relation med Gud i stället för genom tillfälliga eller världsliga källor.
- Se att hans kärlek skingrar rädsla och ger oss frid i livet (se 1 Joh. 4:18).
- Se bortom våra olikheter och älska andra. Vi är alla ”bröder och systrar som är förbundna av ett gemensamt gudomligt arv”, förklarade president Ballard. ”Detta enkla, förenande faktum bör vara överordnat allt annat som vi tillåter att orsaka separation och splittring mellan oss.”[2]
- Ha ett evigt perspektiv. Vår gudomliga identitet påminner oss om vårt slutmål – att bli som våra himmelska föräldrar och återvända för att leva med dem. Som äldste José A. Teixeira i de sjuttio har sagt: ”När du förstår vem du egentligen är blir du bättre förberedd att känna igen och komma ihåg din väg tillbaka till ditt himmelska hem och längta efter att få vara där.”[3]
- Hitta självförtroende och fortsätta att lita på Guds vägledning genom alla möjligheter, utmaningar och erfarenheter som kommer i vår väg.

När vi vet vilka vi verkligen är hjälper det oss att finna varaktig lycka och frid. Så när livet blir svårt eller när världens röster blir högljudda, kom då ihåg att vår himmelske Fader alltid finns där för att hjälpa oss att se oss själva som de vi verkligen är och kan bli. ■

SLUTNOTER

1. M. Russell Ballard, ”Hopp i Kristus”, *Liahona*, maj 2021, s. 54.
2. M. Russell Ballard, ”Children of Heavenly Father” (andakt vid Brigham Young University, 3 mars 2020), s. 4, speeches.byu.edu.
3. José A. Teixeira, ”Kom ihåg din väg hem”, *Liahona*, maj 2021, s. 92.

FOTO: AMANDA STEED

Vårt självförtroende och vår förståelse kan växa genom att vi lär känna Gud och Jesus Kristus.

Jag lärde mig att känna Guds kärlek till mig

Jag visste att Gud älskar alla sina barn, men av någon anledning kände jag mig som ett undantag.

Eryn Pawluk

Under mitt första år på universitetet satt jag på ett möte i Hjälpföreningen när någon berättade om en upplevelse där hon hade känt sig manad att skriva ner hur hon trodde att Gud kände för henne.

Det gjorde stort intryck på mig.

När jag kom hem kände jag mig manad att göra samma sak. Men när jag hade suttit där i tio minuter utan att ha skrivit ner någonting brast jag i gråt. Jag kände mig som en hycklare. En stor del av mitt vittnesbörd byggde på Gud och hans fullkomliga kärlek till oss. Ändå kunde jag inte skriva ner något.

Jag visste att Gud älskar alla sina barn, men av någon anledning kände jag mig som ett undantag.

Hur var detta möjligt?

Jag tog tag i min osäkerhet

När jag började gå i terapi året därpå kunde jag börja bearbeta mina tankar. Min terapeut påpekade att jag hade en tendens att vara en allt-eller-inget-människa. Jag trodde att antingen måste jag vara perfekt i att hålla buden eller så var jag inte stark nog. Och jag insåg att jag hade bestämt mig för att Gud inte existerade eftersom jag inte kunde känna honom i mitt liv. Men när jag såg tillbaka på mitt liv visste jag att det inte kunde vara sant. Jag insåg att det var jag som var problemet, inte Gud.

Ända sedan jag var liten har jag haft en idé om att om jag inte var perfekt skulle jag aldrig vara tillräckligt bra. Eftersom ingen är perfekt simmade jag naturligtvis i ett hav av osäkerhet. Jag var obekväm med tanken att jag kunde vara värd något. Det var på

FOTOGRAFER FRÅN GETTY IMAGES; BILDERNA ÄR ARRANGERADE

grund av detta som jag alltid kände att jag inte höll måttet och inte förtjänade någons kärlek – inte ens Guds kärlek.

Ett tag hade jag försökt bekämpa min ensamhet och min känsla av otillräcklighet genom att försöka vara allting. Jag sysselsatte mig med alla möjliga aktiviteter för att hålla tankarna borta från de verkliga problemen i mitt liv. Och jag ägnade överdrivet mycket tid åt att ta hänsyn till andras behov för att slippa fokusera på mina egna. Jag undervisade, spelade tennis, bakade till alla mina vänner och grannar och blev lärarassistent. Jag arbetade också på deltid, läste många kurser och var ordförande för flera klubbar och grupper på campus.

För dem som såg det utifrån var jag tjejen som fixade allt. Vad de inte kunde se var att jag innerst inne desperat sökte efter något som skulle få mig att känna mig tillräckligt bra. Men att ständigt försöka göra mer och mer ledde bara till mer förvirring i mitt liv om vem jag var och vem jag ville vara.

Mot slutet av mitt första år insåg jag hur förlamad jag hade blivit av mina känslor av att vara värdelös. Jag hade tillåtit mig själv att bli så överväldigande osäker att jag förnekade mig alla fantastiska saker som livet erbjöd och blev avtrubbad inför mitt eget liv.

Jag tog ett steg tillbaka och undrade varför jag fortfarande inte kände något trots att jag gjorde så mycket. Detta gjorde att jag hamnade i en mörk depression. Vad gör man när man känner sig helt övergiven av Gud?

Jag var angelägen om att gå vidare men kände mig tom när jag undrade vad Gud egentligen tyckte om mig, och jag insåg att något inom mig måste förändras. Denna insikt fick in mig på vägen till att känna Guds kärlek till mig.

Jag försökte känna Guds kärlek

Först visste jag inte hur jag skulle börja, bara den uppgiften kändes skrämmande. Men under det följande året litade jag på Herren och hans oändliga godhet för att ta mig igenom varje dag. Jag fann så mycket styrka och sinnesfrid när jag läste profeternas budskap, funderade över de tempelförbund som jag hade ingått, avsatte minst 10 minuter varje kväll till att läsa skrifterna, och pratade med min himmelske Fader i bön under dagens gång.

När jag gjorde dessa saker började jag se hans hand i mitt liv. Jag visste inte vem jag var eller vilken väg jag skulle välja i livet. Jag visste inte vilken väg som någonsin skulle få mig att känna mig tillräckligt bra. Men jag insåg snart att det jag verkligen behövde var att veta vem jag var för Gud.

Jag går nu min sista termin på universitetet. I all den stress som det innebär att vara student, anställd, dotter, syster och vän har jag insett att det är viktigt att jag känner mitt värde och förstår vad Gud känner för mig för att jag ska lyckas i allt jag gör.

Det finns fortfarande många oklarheter om min framtid, och det är okej.

Vetskapen om att jag inte behöver vara perfekt just nu hjälper mig att ta mig igenom varje dag. Jag vet att Gud är medveten om mig. Jag vet också att även när jag inte kan känna hans kärlek så arbetar han tålmodigt med mig.

Under de senaste årens kamp har Gud hjälpt mig att upptäcka egenskaper och talanger hos mig själv som jag aldrig skulle ha märkt tidigare. Viktigast av allt är att jag med tiden, genom personlig uppenbarelse och dagliga ansträngningar att förstå Guds vilja för mig, har fått veta hur han känner för mig. Jag har kunnat utnyttja Frälsarens kraft och välsignelserna av hans försoning i mitt liv. Detta har hjälpt mig att känna Guds kärlek och veta att jag är hans älskade dotter.

Frälsarens nåd gör det möjligt för oss att ta oss igenom varje dag och att älska oss själva.

Jag läste budskap från profeterna och blev rörd när jag läste dessa ord från president Russell M. Nelson: ”En kvinna känner att hon betyder något när hon följer Mästarens exempel. Den känsla hon har av obegränsat värde kommer av hennes egen kristuslika längtan att i kärlek få nå ut till andra, som han gör.”

Han skrev också: ”Sin självkänsla kan [en kvinna] förvärva genom personlig rättfärdighet och ett nära förhållande till Gud.”[1] På grund av detta har jag förstått att den jag är, är mer än summan av de saker jag gör eller säger. Jag är en evig varelse med en extraordinär kallelse att leda med kärlek och medkänsla, precis som Frälsaren gjorde. Och den insikten går bortom allt som min depression kan försöka säga mig.

Det går framåt

Än i dag kan jag ibland glömma hur Guds kärlek känns och vilken varaktig glädje som finns i livets minsta och vanligaste ögonblick. Men det förunderliga med Kristi försoning är att den inte bara är till för omvändelse, utan att hans nåd också gör det möjligt för oss att ta oss igenom varje dag och att älska oss själva. Jag glömmer det ofta, men det är ändå sant.

Det går inte att undvika att vi dras mot den mänskliga naturen och att dessa stunder av gudomlig klarhet och inspiration kanske inte alltid känns så sanna. Så för att hjälpa oss kan vi skriva ner och se tillbaka på de tillfällen då vi har känt Guds kärlek. Vi kan fortsätta att försöka hitta sätt att känna den kärleken. Vår dagliga tillbedjan och våra fortsatta ansträngningar att fördjupa vår personliga helighet stärker inte bara vår relation med vår himmelske Fader utan ger oss också större personlig lycka och självkänsla. Kristus kan förstärka dessa ansträngningar för att hjälpa oss att bli den vår Fader i himlen vill att vi ska vara.

Jag är fast besluten att fortsätta försöka eftersom jag har hopp i Kristus. Jag vet att livet kommer att fortsätta att bli bättre och att jag kommer att växa när jag förlitar mig på honom. När jag väl upptäckte hur oändlig Guds kärlek till mig var, kunde jag hitta större styrka varje dag för att ta mig förbi tidigare sorger och övervinna mina känslor av otillräcklighet och mitt behov av perfektion.

När jag upptäcker att jag faller tillbaka i min osäkerhet påminner jag mig om att Gud tycker att jag är rolig, snäll, givmild och vacker. Mest av allt kommer jag ihåg att han ser att jag försöker.

President Thomas S. Monson (1927–2018) sa: ”Guds kärlek finns där för er vare sig ni tror att ni förtjänar den eller inte. Den är helt enkelt alltid där.”[2] Jag är så tacksam för den här sanningen. I våra svåraste stunder kan vi se Guds härlighet i det att han hjälper oss att gå vidare. Han hejar alltid på oss. ■

Författaren bor i Washington, USA.

SLUTNOTER

1. Se Russell M. Nelson, ”Kvinna – av obegränsat värde”, *Nordstjärnan*, jan. 1990, s. 20, 19.
2. Se Thomas S. Monson, ”Vi vandrar aldrig ensamma”, *Liahona*, nov. 2013, s. 124.

MER FÖR DIG
I UV: AKTUELLT!

Hur kan kunskapen om min gudomliga identitet hjälpa mig att utveckla större **självförtroende?**

Vad är innebörden av **sann skönhet?**

Vad kan jag göra för att komma ihåg **mitt gudomliga värde varje dag?**

Du kan hitta svar på dessa frågor och andra i månadens UV: Aktuellt (finns i Unga vuxnas del under ”Vuxna” eller ”Tidningar” i appen Evangeliebiblioteket).

Varje månad i UV: Aktuellt hittar du också nya artiklar och insikter om missionsarbete, hjälp med att utveckla livskunskaper, andakter med kyrkans ledare som talar till unga vuxna och mer.

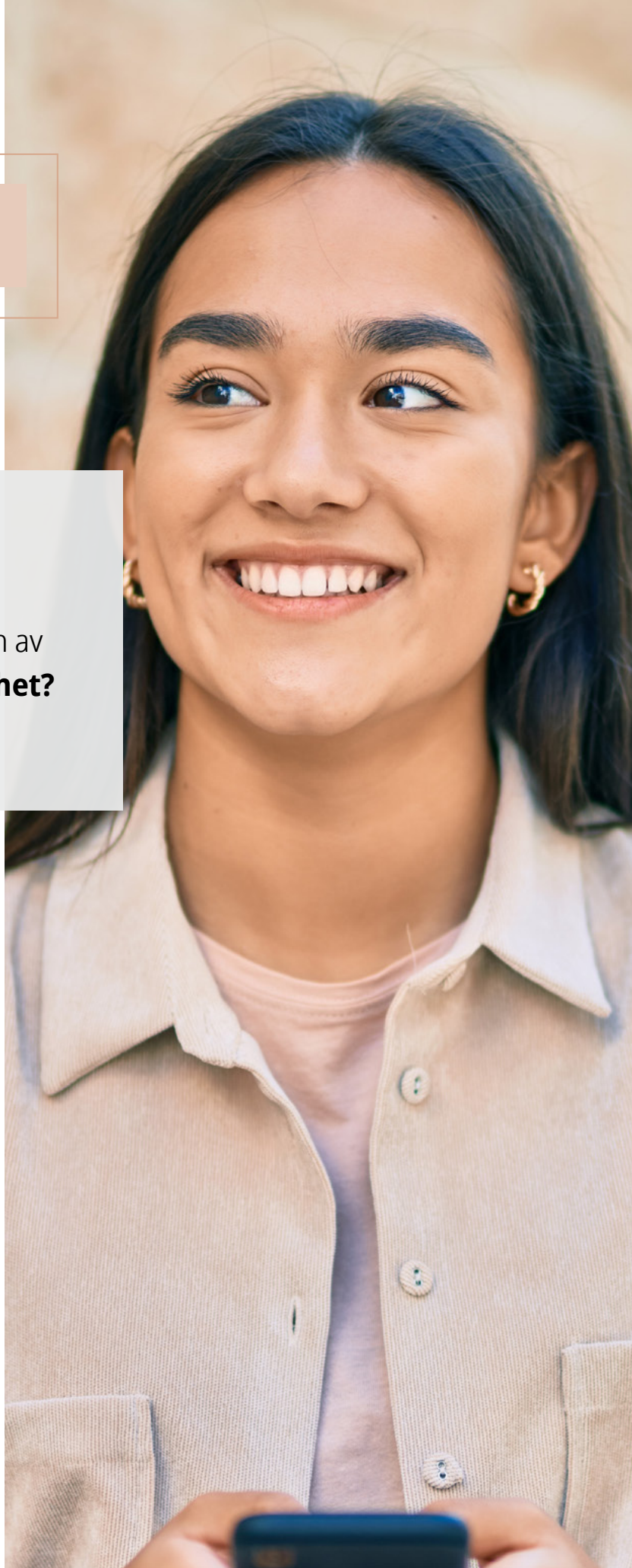

Tillväxten av släktforskningsresurser

Tillväxten av släktforskningsresurser och användningen av dem visar att Herren styr detta viktiga arbete för kyrkan och att han älskar oss och våra familjer – på båda sidor om slöjan.

rootstech

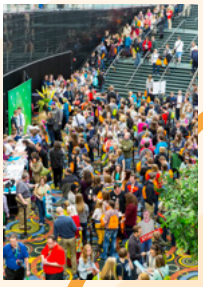

Deltagare vid en RootsTech-konferens i Salt Lake City, Utah. Fram till 2021 var RootsTech ett evenemang som hölls live och på plats.

2021: Över **1 miljon** släktforskningsentusiaster deltog i RootsTech Connect.

Genealogical Society of Utah Building, som föreningen flyttade sina samlingar till år 1934.

1934: Genealogical Society of Utah hade över **6 000** medlemmar. I dag finns det mer än **18,7 miljoner** registrerade **användare** på FamilySearch.org.

2017: Webbaserad indexering påbörjades efter 11 år av programvarubaserad indexering. Sedan 2017 har fler än **800 000 frivilliga** indexerare deltagit.

Det första kontoret för Genealogical Society of Utah, beläget i kyrkans historikers kontor. Föreningen använde byggnaden från 1894 till 1916.

1894: Genealogical Society of Utah (numera FamilySearch) startade sitt bibliotek med en samling på **300 böcker**. FamilySearch har nu över **503 000 digitala böcker**.

1964: Släktforskningsbibliotek började inrättas i stavscentren. Det finns nu över **5 200** släktforskningscenter i **145 länder**.

2010: FamilySearch.org:s nya sökning i upptecknigar lanseras med över en miljard namn och miljontals bilder. Det finns nu **8,4 miljarder** sökbara **namn** och **4,4 miljarder** digitala **bilder** publicerade.

FamilySearch

1999: FamilySearch lanseras på nätet. FamilySearch finns nu på **30 språk och** fler än **150 miljoner människor** har besökt FamilySearch.org för att lära sig mer om sitt släktarv.

En kurs på släkthistoriska biblioteket i Salt Lake City, Utah.

GLOBIKON FRÅN GETTY IMAGES

UNGA VUXNA

Lär dig att känna Guds kärlek till dig

44

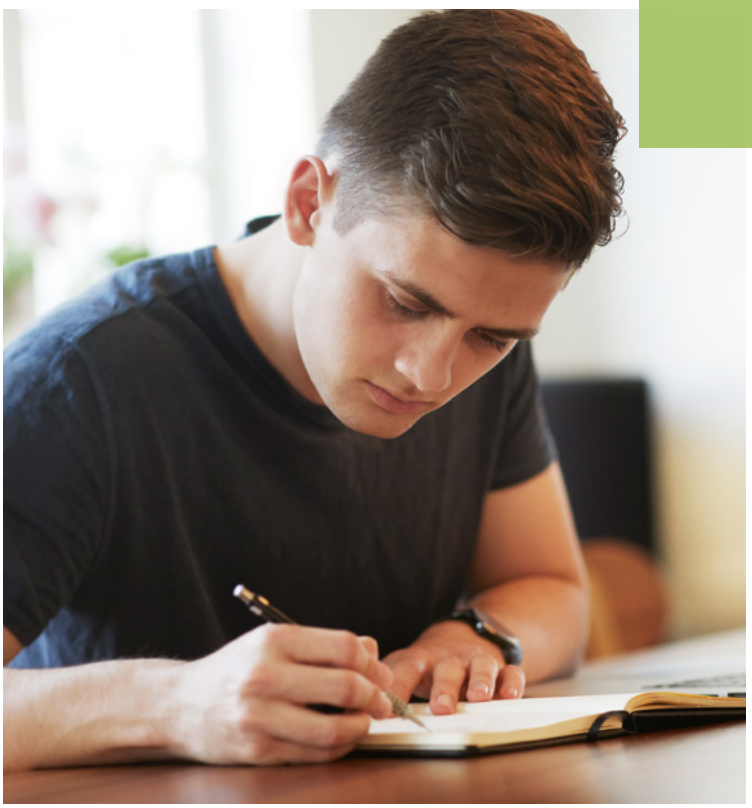

KOM OCH FÖLJ MIG

FYRA FRÅGOR ATT UTFORSKA DENNA MÅNAD

26

LÄRAN OCH FÖRBUNDEN

ATT LÄRA SIG AV DET FÖRFLUTNA FÖR ATT FÖRSTÅ NUTIDEN

34

STÖDVERKSAMHET

ATT HJÄLPA MÄNNISKOR HITTA SVAR PÅ SINA FRÅGOR

40

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

SWEDISH
4 021747 61808
T1

Lokala sidor

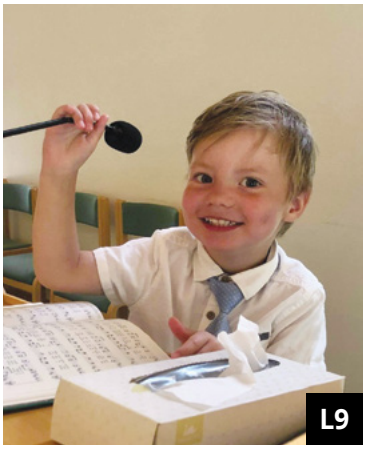

L2 **Den största och dyrbaraste gåvan**
Äldste Erich W. Kopischke

L3 **En jul för länge sedan**
Kristina Rönndahl

L4 **Det hade vi aldrig trott**
Inger Höglund

L5 **Nytt rådgivarpar i templet i Stockholm**
Inger Höglund

L5 **Lär känna Ulf och Gunilla Lundahl**
Ulf Strömbom

L8 **Avresande missionärer**

L8 **Hemvändande missionärer**

L9 **Nya missionärer i Sverigemissionen**

L9 **Äntligen**
Inger Höglund

L10 **Tillsammans igen!**

L11 **Avlidna**

L11 **Föräldraskap – inifrån och ut med evangeliet i centrum**
Agnetha Stagling Birgersson

L13 **Nygifta**

L14 **Eivor Larsons fyller 100 år – döptes för 84 år sedan!**
Inger Höglund

L15 **Våga lita på Gud**
Sarah Peterson

L16 **Äntligen hemma**
Äldste Spencer Nichols

Den största och dyrbaraste gåvan

Äldste Erich W. Kopischke, Tyskland
förste rådgivare i presidentskapet för området Europa

Varje år när vi ska fira jul börjar vi tänka på att ge julklappar. En del ser med glad förväntan fram emot vad de kan ge och hur de kanske kan överraska någon. För andra hamnar den här årliga traditionen i kategorin ”en stressande aktivitet”. I vår familj har min fru glädjen i att ge i sitt dna medan jag är den som oftast har svårt att hitta något som är meningsfullt och värdefullt. Jag har funderat över varför det är så. Det finns många bidragande faktorer, bland annat att vi har olika personligheter och föredrar olika saker, men här är en indikator som kan hjälpa oss alla förstå när en gåva är meningsfull för både givaren och mottagaren.

Frälsaren sa: *Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner. Ni är mina vänner.”*[1] Johannes skrev: *”Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.”*[2] Vi vet att den största och dyrbaraste gåvan någonsin var Jesu Kristi försoning, som både Fadern och Sonen gav. Tack vare deras gåva har döden ingen udd och graven ingen seger.[3] Tack vare Kristi försoning är återlösning, evig frälsning och upphöjelse tillgängliga för alla människor – ja, alla som vill.[4]

Vi attraheras av dessa gåvor på grund av deras eviga personliga värde. Men att veta att de gavs av genuin gudomlig kärlek ligger bortom all möjlig föreställningsförmåga. Tänk på det här: Vår Frälsare älskar dig så mycket att han gav sitt liv för dig. Din himmelske Fader älskar dig så mycket att han villigt gav sin enfödde Son för din skull. När vi börjar förstå de här mäktiga sanningarna fylls våra hjärtan av samma kärlek, så att vi med djup tacksamhet vill sjunga:

Oändlig är kärleken Jesus förunnar mig. Jag kan ej förstå all den nåd han förkunnar mig. Jag bävar vid tanken att korsfäst för mig han var, att en gång på korset han oskyldig bördan bar. O vilken kärlek stor att han till jord kom ned och för mig döden led! O vilken kärlek stor, himmelsk kärlek stor![5]

Med tanke på hur obetänksam, upprorisk och högmodig jag kan vara ibland förundras jag över hur Gud ändå erbjuder mig en sådan nåd, kärlek och hängivenhet. Hur kan jag då visa min tacksamhet mot honom?

Låt oss för det första medvetet ta emot gåvan: *”För vad gagnar det en människa om någon skänker henne en gåva och hon inte tar emot gåvan? Se, hon gläds inte över det som ges henne, inte heller gläds hon över den som är gåvans givare.”*[6] Vi tar emot gåvan och omfamnar givaren genom att visa vår tacksamhet med glädje och kärlek. *”Älska varandra så som jag har älskat er”*[7], befallde Frälsaren, och *”om ni älskar mig håller ni fast vid mina bud.”*[8]

Låt oss för det andra lära av vår Frälsare. Vår glädje över hans ofattbara gåva mångdubblas när vi delar med oss av den med kärlek och medkänsla. När vi tjänar andra

delar vi verkligen med oss av Kristi budskap. Han sa: *”Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort för mig.”*[9]

Det är min bön under den här julen att vi ber med verkligt uppsåt att Herren ska ge oss möjligheter under de kommande veckorna och månaderna att älska mer, dela med oss mer och inbjuda fler av våra bröder och systrar att ta emot vår Frälsares största och dyrbaraste gåva. Hans gåva fyller oss verkligen med mycket stor glädje, för den är begärlig eftersom den gör oss lyckliga.[10] ■

SLUTNOTER

1. Joh. 15:13–14.
2. Joh. 3:16.
3. 1 Kor 15:55 [inget direkt citat].
4. Se Mose 5:9.
5. “Oändlig är kärleken”, *Psalm* nr 125.
6. L&F 88:33.
7. Joh. 15:12.
8. Joh. 14:15.
9. Matt. 25:40.
10. Se 1 Ne. 8:12, 10.

LOKALA SIDOR

En jul för länge sedan

Kristina Rönndahl
Lunds församling

När mina föräldrar var unga småbarnsföräldrar bodde de i Stockholm. Mamma Maria som nu är 96 år gammal har berättat hur min pappa Alpo inte tyckte att det kändes som jul

Maria och Alpo Palomäki.

om de inte bjöd hem någon som var ensam. Han hade då åkt in till Stockholms centralstation för att leta efter någon som han kunde bjuda hem. På stationen träffade han två unga finska killar som precis missat färjan hem till Finland och de hade ingenstans att ta vägen. Dessutom kunde de inte mycket svenska. Min pappa bjöd hem dem på julmiddag och de fick bo hos oss tills nästa färja skulle gå, vilket var efter julhelgen. Någon vecka senare fick mina föräldrar ett vackert brev från pojkarnas mamma. Hon uttryckte sin stora tacksamhet för att pojkarna blivit så väl omhändertagna i ett främmande land under julen.

Precis som Betlehemsstjärnan ledde de vise männen till Jesusbarnet ledde Kristi ljus min pappa till två ensamma pojkar som inte hade någonstans att vara under julen. Vi kan också bli ledda av Kristi ljus och dela med oss av hans kärlek till dem som vi möter på vår väg i livet. ■

Det hade vi aldrig trott

Inger Höglund
Redaktionen

Den 17 augusti bytte templet i Stockholm presidentskap. Paren Malm, Amundsen och Eriksson avlöstes av paren Bertilson, Nyman och Lundahl. En artikel om president Bo Christer Bertilsson finns i oktober månads Liahona och paren Nyman och Lundahl presenteras i detta nummer.

Vi vill göra oss till språkrör för alla medlemmar i Lettland, Norge och Sverige som kommit till templet och tacka dessa sex i presidentskapet för att de fått oss att känna oss välkomna och hjälpt oss att utföra Herrens verk i templet med glädje.

Det avgående presidentskapet började sitt tjänande i november 2018, men i mars 2020 hände något som ingen av oss hade kunnat föreställa oss. Torsdagen den 14 mars ringde missionspresidenten och talade om att alla missionärer skulle åka hem, helst nästa dag.

Det hade i media en tid talats om en epidemi som spred sig i Italien och nu hade den plötsligt nått Sverige. Samma dag fick president Malm besked om att templet skulle stängas efter den innevarande veckan. Kvar var fredagen och lördagen.

En ung syster i Skåne skulle åka på mission om någon månad och hade inte hunnit åka till templet i Köpenhamn ännu, men fick då veta att det hade nu stängts. Så hon och hennes föräldrar kastade sig i bilen och körde upp till Stockholm och kunde komma till templet på fredagen.

Den sista sessionen på lördagen var planerad och genomfördes också för första gången på persiska. Samma dag åkte templets tre missionärspar hem till USA respektive Australien med många tårar i bagaget.

Sedan dess har templet tack vare vaccineringar successivt åter kunnat öppna för förrättningar, först bara för levande och från augusti även för avlidna, vilket har varit ett svar på många böner från medlemmar som längtat till templet.

På min fråga vad som varit det bästa med att tjäna i templet fick jag många svar. Ett var att vara tillsammans med så många underbara människor. Ett annat att känna Anden så starkt. Att märka hur profeten ser framåt genom uppenbarelse och att känna att vi duger även om vi är ofullkomliga poängterades också.

Att få arbeta tillsammans har också skänkt glädje men störst av allt har nog varit att få se glada medlemmar komma till templet men också hur det kommit personer med sorger och prövningar som sedan kommit ut strålande.

Något som speciellt gladde president och syster Malm var att möta ungdomarna i templet.

Åldersgränsen hade ju ändrats något och det kom flera 11-åringar som nu fick vara med och utföra tempelförrättningar.

Syster Malm kom särskilt ihåg en 16-årig ung man som plötsligt insåg att han kunde få döpa sin 11-årige yngre bror, vilket han också gjorde. Pappan konfirmerade och mamman som var på annan plats i templet hämtades in och kunde vara vittne till denna glädjerika händelse.

President Malm gladdes särskilt åt de tekniska förbättringar som gjorts under den här tiden och syster Malm framhöll att alla förändringar varit till det bättre.

På frågan om vad som varit svårt kom ett enda svar: att inte alltid kunna tillgodose medlemmars önskemål.

President Bo Christer och syster Nancy Bertilson (t.v.) tillsammans med det avgående presidentparet Lars och Sonja Malm.

I templet har man saknat de norska och de lettiska medlemmarna, men hoppas nu att de snart kan komma hit. Speciellt saknade har varit president och syster Amundsen, som inte kunnat komma på grund av rådandereserestriktioner.

President Malm vill särskilt att medlemmarna ska känna sig välkomna till templet, tycka om att vara där och även känna sig trygga. Så med hjälp av munskydd och handsprit (detta skrivs i augusti) genomförs nu tempelförrättningar av alla slag från onsdag till lördag varje vecka. Man måste dock boka tid och det gör man på templets hemsida eller per telefon. Man kan nu också boka plats i gästhemmet och det gör man separat.

Än en gång, tack för ert tjänande. Vi kommer att sakna er. ■

Nytt rådgivarpar i templet i Stockholm

Inger Höglund
Redaktionen

Sedan mitten av augusti har templet i Stockholm som bekant fått ett nytt presidentskap, och även om många av oss har träffat dem på deras tidigare besök i templet vill vi här presentera ett av rådgivarparen, Per Ola och Kari Nyman från Narvik.

Per Ola kommer ursprungligen från Larsmo i Finland, där kyrkan funnits mycket länge. Hans mors morfar döptes redan 1880 och evangeliet har funnits i släkten sedan dess. Han har före pensioneringen varit professor på Tromsö Universitet Campus Narvik.

Kari är norska med Lillehammer som uppväxtplats och har arbetat som farmaceut. Hon blev medlem när hon var 28 år och på en konferens för unga ensamstående vuxna träffade hon Per Ola. De gifte sig och fick två döttrar. Per Olas arbete förde dem först till Nederländerna, sedan till Sundsvall (1992–1995) och så till Narvik.

Vi hälsar dem varmt välkomna till templet i Stockholm. ■

Per Ola och Kari Nyman.

Lär känna Ulf och Gunilla Lundahl

Ulf Strömbom
Borås församling

Gunilla och Ulf Lundahl.

Ulf och Gunilla har fått en ny uppgift i kyrkan. De ska verka som rådgivare till tempelpresidenten respektive assistent till tempelvärdinnan i templet i Stockholm.

Det hela började i maj månad i år, då en sekreterare för områdespresidentskapet ringde och frågade om de kunde ha ett samtal senare på kvällen med äldste Kopischke via zoom. När Ulf och Gunilla diskuterade vad det kunde handla om, kom de fram till att det troligen rörde Gunillas ämbete. Gunilla är Hjälpföreningens president i staven, och hon visste att det numera finns systrar som under områdespresidentskapet hjälper och utbildar presidentskapen i stavarna.

Inför intervjun höll de en gemensam bön, då de bad om att de skulle vara förberedda vad

intervjun än skulle handla om. ”Vi ville ha ett öppet sinne, helt enkelt”, förklarar Gunilla.

”Men när president Kopischke framförde kallelsen att verka i tempelpresidentskapet blev vi nog närmast chockade”, säger Gunilla. ”Vi visste inte riktigt vad detta skulle innebära, men vi kände direkt att när Herren nu kallar oss, så tackar vi ja och vet att allt kommer att ordna sig.”

”Senare, när betydelsen av detta hade sjunkit in och när vi båda två låg klarvakna och inte kunde somna, så kom också alla tankar och funderingar. Skulle vi klara av det här? Skulle vi orka? Vad ska vi göra med huset? Hyra ut det eller sälja det? Och vårt lilla torp som behöver renoveras? Det blev inte många minuters sömn för någon av oss den natten. Det var så mycket som vi behövde ordna. Skulle vi hinna göra det på så kort tid?”

Båda två är nyblivna pensionärer. De har i flera år pratat om att de vill gå på mission och har bett om att det ska bli möjligt. Att det skulle bli någon form av hälsomission kändes ganska självklart. Gunilla är sjuksköterska och har i många år jobbat som skolsköterska. Ulf har som narkosläkare sövt människor inför operationer, satt ryggmärgsbedövningar, hjälpt till med smärtlindring för cancerpatienter och liknande. ”Narkosläkare är ju ett av världens äldsta yrken. När Gud lät en tung sömn komma över Adam, då var det givetvis en narkosläkare där och hjälpte till med det”, säger Ulf och skrattar hjärtligt.

Gunilla är uppvuxen i kyrkan. Hon föddes som nummer fem i en syskonskara bestående av sju barn, sex flickor och en pojke. ”Familjen Bergius utgjorde en ganska stor del av dåvarande Borås gren”, säger Gunilla. Hon säger att hon alltid haft en gudstro, alltid litat på att Gud hör bön. ”Både som barn, ungdom och vuxen har jag fått så många bönesvar att det inte går att tvivla på att Gud hör och besvarar våra böner. Jag vet att han vägleder oss och vakar över oss”, säger Gunilla.

Ulf föddes och växte upp i Malmö. Hans familj var inte alls religiös. ”Visserligen skickade mina föräldrar mig till söndagsskolan i Svenska kyrkan. Men det var nog mest för att få lite egentid”, säger Ulf och skrockar. ”Men jag har ända sedan jag var barn vetat att Gud finns. Jag kan nästan säga vilken dag det hände. Jag bara visste att det fanns en Gud. Från den dagen höll jag min aftonbön på kvällarna. Jag har inte fått min tro genom uppfostran, utan den bara fanns där”, säger Ulf.

När Ulf hade påbörjat sin utbildning till sjuksköterska i Borås knackade det en kväll på hans dörr. Utanför stod två missionärer. Ulf sa att han var intresserad och släppte in dem. De kom in och Ulf fick första lektionen. Sedan bestämde de att missionärerna skulle komma tillbaka någon vecka senare. Men de kom aldrig tillbaka. ”Tydligen glömde de mig, för de kom aldrig tillbaka till mig, vilket jag tyckte var synd, för jag var intresserad av att höra vad de hade att säga och vad kyrkan stod för”, förklarar Ulf.

Det gick ungefär ett halvår, så knackade det på dörren igen. När Ulf öppnade, stod två missionärer där, två andra missionärer. De var nya i Borås och visste inte om att deras föregångare hade knackat på samma dörr. Ulf bjöd in dem och fick första lektionen, igen. Än en gång bestämdes en ny tid då missionärerna skulle komma tillbaka.

Den bestämda kvällen väntade Ulf på dem. Han väntade och väntade. Men de dök inte upp den här gången heller. Nu kände Ulf att han blev irriterad, de slösade ju bara bort hans tid. Två timmar efter bestämd tid gav han upp och bestämde sig för att i stället gå på bio. När han höll på att ta på sig jackan knackade det på dörren och när Ulf öppnade stod de båda missionärerna där, i sällskap med Melwyn Bergius. Det visade sig att Ulf på något sätt återigen hade blivit bortglömd. Att de nu stod utanför hans dörr på nytt berodde på att de var ute och skriftade med Melwyn, som var deras var missionsledare. De var egentligen på väg hem, men Melwyn hade känt att de skulle knacka dörr i ett hus till, innan de slutade för kvällen. ”Huset hade åtta våningar och jag bodde på fjärde. Jag var den första som öppnade”, berättar Ulf.

När Ulf såg vilka det var, så lät han dem få veta vad han tyckte om hur respektlöst de hade behandlat honom. ”Jag var riktigt irriterad och lät dem få veta det också. Dessutom stod jag med jackan på mig, för jag var på väg ut på bio precis då”, berättar Ulf. ”Jag var egentligen inte alls pigg på att ge dem en chans till.”

Men Melwyn började prata med Ulf och de fick bra kontakt. Ulf gick inte på bio den kvällen utan satt och pratade med Melwyn och missionärerna i stället. Han blev imponerad av att de kunde besvara många av hans frågor. ”När jag konfirmerade mig i Svenska kyrkan hade jag frågor till prästen som han inte kunde svara på. Jag frågade honom bland annat hur det skulle bli för vikingarna och andra som levt för länge sedan och som aldrig hade hört talas om Jesus Kristus och inte hade döpt sig. Var Gud verkligen så orättvis? frågade jag prästen. Och han hade inget svar. Men missionärerna och Melwyn hade svar, vettiga svar, och jag tyckte om det jag

hörde”, säger Ulf. Samma kväll skrev Melwyn i sin dagbok att han kände att Ulf skulle bli hans syster Gunillas make.

Tiden därefter undervisades Ulf av missionärerna och följde med på olika aktiviteter i kyrkan och var även med på kyrkans möten. Det var också så han träffade Gunilla.

Gunilla minns att det var en aktivitet för unga vuxna i Göteborg och det blev så att hon och Ulf åkte ensamma i en bil. ”Jag var så nervös. Jag höll på att bita sönder underläppen. Vad skulle vi prata om hela den långa resan? Men vi hade mycket att prata om och resan kändes som bara några minuter. När vi kom ner till Göteborg såg vi en bil som hade fått motorstopp och Ulf stannade och gick ur för att höra om de behövde hjälp. Jag blev imponerad av hur snäll han var.”

Ulf döptes någon månad senare, i september 1978. Samma kväll gick några ungdomar ut och åt på restaurang tillsammans. Då ringde telefonen och Ulf fick veta att en av hans studiekamrater tänkte ta livet av sig. ”Med en gång ursäktade Ulf sig och lämnade oss för att åka till sin kamrat för att prata med honom och försöka hjälpa honom. Än en gång slogs jag av hur snäll han var mot alla”, säger Gunilla.

Sedan följde några år av flyttande och flackande. Ulf började med att åka tillbaka till Malmö för att jobba där, vilket han hade lovat att göra innan han påbörjade sin utbildning.

Gunilla kom in på sjuksköterskeutbildningen i Västervik och även Ulf fick senare jobb där. De gifte sig sommaren 1980. ”Västervik var på den tiden en beroende gren under Linköping. Vi var ungefär fem personer som träffades i Västervik på söndagarna”, berättar Ulf. ”Särskilt vittnesbördsmötena var speciella. När fyra av oss hade burit sina vittnesbörd satt alla och tittade på den femte. Det var nästan lite pinsamt ibland. Men åren i den lilla ”kvisten” var utvecklande för mig som ny medlem, för jag fick verkligen lära mig att stå på egna ben och att ha ett personligt vittnesbörd.”

Familjen Lundahl. Ulf och Gunilla är här omgivna av sonen Stefan (till vänster) och hans Cecilia med deras Lukas i knät. Lilla Agnes sitter hos sin farbror Peter till höger. Framför dem har vi Rebecka.

Under tiden de bodde och jobbade i Västervik utbildade sig Ulf i anestesi och intensivvård. Som en del av utbildningen fick han även studera i Umeå ett år.

1987 började Ulf utbilda sig till läkare i Göteborg, och då flyttade de dit och tillhörde Västra Frölunda församling under några år.

Men några barn blev det inte. År efter år gick, men Gunilla blev inte gravid. Läkarundersökningar visade att båda två var friska och att allt fungerade som det skulle. Efter tio år med ofrivillig barnlöshet fick de löfte om hjälp med konstgjord befruktning. Man hade då tre försök på sig. Både första och andra försöket misslyckades och det återstod endast ett försök. ”Jag bad och bad, flera gånger om dagen vädjade jag till Herren. Man kan säga att jag kämpade, precis som Enos, och bad att jag på något sätt skulle kunna bli gravid”, säger Gunilla. I hennes patriarkaliska välsignelse står det om ”dina efterkommande”. Så Gunilla hade tro. Hon tillhörde Unga kvinnors presidentskap i staven och bad att stavspresidentskapet och högrådet skulle be och fasta för att det tredje och sista försöket skulle lyckas.

Av flera olika medicinska anledningar gick inte det tredje försöket att genomföra. Ulf och Gunilla blev båda två väldigt ledsna och

besvikna. Men bara någon vecka senare hade Gunilla anledning att uppsöka en läkarmottagning och lämna prover. En sköterska kom efter en stund och sa: ”Du är gravid, Gunilla!”

”Jag kommer ihåg att jag fick ta stöd mot en vägg. Allt bara snurrade”, berättar Gunilla. ”Det var svårt att fatta att det var sant. Men än en gång hade jag fått bevis för att bön och fasta är något som fungerar och att Herren besvarar våra böner.”

De fick en son, Stefan, som följdes efter tre år av Peter och ytterligare två år senare kom Rebecka till familjen. Alla tre barnen har varit på mission. Idag är Stefan gift med Cecilia (född Eliasson) och de har två barn.

Båda två ser fram mot att få verka i templet och hoppas kunna hjälpa alla besökare att känna sig hemma och välkomna i Herrens hus. ■

Avresande missionärer

Jakob Jusinski från Karlskrona gren har kallats på mission. Han kommer att verka i den tysktalande Alpina missionen med missionskontor i München. Jakob är son till Daniel och Marie (f. Håkansson) Jusinski.

Nathanael Häger Hahne i Gubbängens församling har kallats på mission. Han ska tjäna i Englandmissionen Manchester. Nathanael är son till Kristian Hahne och Gabriella Häger Hahne.

Malcolm Caballero från Kristianstads församling har kallats på mission. Han ska tjäna i den tysktalande Alpina missionen. Malcolms föräldrar är Sandra och Abel Caballero. ■

Jakob Jusinski.

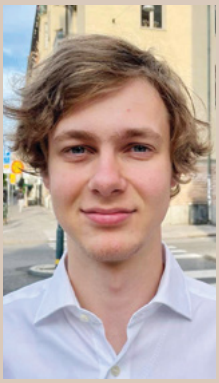

Nathanael Häger Hahne.

Malcolm Caballero.

Hemvändande missionärer

Axelle Gilbert från Sundsvalls gren har kommit hem från sin mission. Hon har verkat i Sverigemissionen Stockholm. Axelles föräldrar heter Ingrid och Yohann Gilbert.

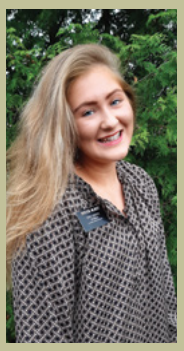

Jacob Lindquist från Handens församling har kommit hem från sin mission. Under sin tid som missionär har han tjänat både i Utahmissionen Salt Lake City och i Sverigemissionen Stockholm. Jacobs föräldrar heter David och Kristina Lindqvist.

Ida Magnusdotter har kommit hem från sin mission. Hon har tjänat i Norgemissionen Oslo. Ida kommer från Lund men gick ut på mission från Poole i England dit hon också reste efter missionen. ■

Nya missionärer i Sverigemissionen

Äldste Ian William Black kommer från Rexburg i Idaho. ”Jag spelar cello och dragspel, och älskar mat. Jag känner mig så välsignad att få tjäna här i Sverige!”

Äldste Caleb Clint Knudsen är från Stansbury Park i Utah. ”Jag älskar att idrotta och tävlar i både basketboll och golf. Jag har sett fram emot att gå på mission hela mitt liv.”

Äldste och Syster Racker är från St. George i Utah. Deras mission är att fotografera och bevara gamla dokument. De har också tjänat som tempelmissionärer i Finland och i Korea. Äldste Racker tjänade en mission i Finland som ung. Paret Racker har 6 barn och 23 barnbarn. ■

Äntligen

Inger Höglund
Redaktionen

Söndagen den 13 juni var det kö till sakramentsmötet i Västerhaninge, något som man väl knappast hade kunnat ana för ett par år sedan. Det var första gången efter coronapandemins utbrott i februari förra året, med ett litet undantag i höstas, som vår församling hade sitt sakramentsmöte i kyrkan och inte på nätet. Åh, vad vi har väntat och längtat efter den dagen!

Fern Girdlestone Lundgren och Brian och Marie Kuehn väntar på sin tur att gå in till sakramentsmötet i Västerhaninge församling.

Biskopsrådet hade delat upp oss i två grupper efter våra efternamn och satt ut en lista på nätet där man fick anmäla sig till mötet varannan söndag. När vi kom till möteshuset välkomnades vi av unga kvinnor som såg till att vi kunde sprita händerna och ta en tandpetare. Vad skulle vi med tandpetare till? Vi blev anvisade platser med ordentliga avstånd mellan familjerna. Tandpetarna skulle vi ha till att stoppa i brödbiten vi valde till sakramentet. När vi skulle gå ut uppmanades vi att inte stå och prata med varandra i korridoren utan gå ut i den sköna sommarvärmen och göra det.

Jag frågade några hur det kändes och Maria och Jon Kindestam sa: “Vi tyckte att sakramentsmötet var bra skött, ordning och reda och vi kände oss trygga. Ur smittskyddsperspektiv kändes det väldigt säkert under mötet och under förflyttningen in i och ut ur kapellet. De unga männen som skötte sakramentet hade masker och handskar och det såg nog lite krångligare ut än vanligt för dem, men de skötte det så proffsigt.

Det var roligt att sjunga psalmer ihop med andra och se bekanta ansikten. Många av barnen och ungdomarna kändes jättestora och vuxna nu när man inte sett dem på länge.”

Mamma Eva Malm i Västra Frölunda församling har fångat sina barn på bild när de är på väg till kyrkan för första gången efter lång tid av ”hemmakyrka”.

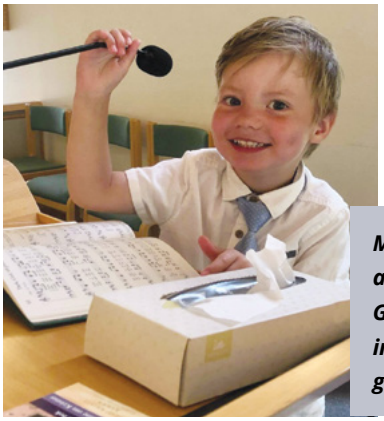

Milton i Lunds församling är glad för att vara på plats i kyrkan. Mamma Gunilla Girhammar berättar att han inte kommer ihåg tiden då familjen gick till kyrkan varje söndag.

Jag frågade också Maria hur de upplevt tiden utan möten i kyrkan: “Vi har tyckt att det varit helt okej. Jag var sjukskriven hela 2020, så för mig har det egentligen varit bra, då jag troligtvis inte skulle orkat gå till vanlig kyrka. Nu kunde jag se hemma i lugn och ro. Vi tycker det har varit positivt att de som är sjuka blir mer delaktiga av att kunna se våra möten hemifrån.”

Monica Sjögren sa så här om att få gå till kyrkan igen: “Äntligen, så skönt! Visserligen har det varit bekvämt att sitta i morgonrock hemma ibland, men det blir inte alltid samma vördnad. Det är lite svårt med hemkyrka, lite svårt att få barnen från sina datorer. Jag är glad att vi har kunnat få hjälp med sakramentet eftersom min man inte är medlem. Det kändes väldigt tryggt i kyrkan och det var så roligt att träffa alla igen, inte minst vår nya lärare i Hjälpföreningen, Marie Kuehn, som jag inte träffat personligen tidigare, bara sett på zoom eftersom hon flyttat in i församlingen under den här tiden.”

Nu ser vi fram mot att hela församlingen ska kunna komma samtidigt så att vi kan dela evangeliet med alla våra syskon och vänner och även kunna ha klasserna efteråt med personlig närvaro. ■

Tillsammans igen!

Våra ungdomar har haft en lång period utan konferenser och veckoslutsaktiviteter på grund av de restriktioner som gällt. I augusti 2021 kunde man äntligen ordna ett lite större evenemang för unga vuxna. Detta var första aktiviteten på nationell nivå sedan Valentinehelgen i februari 2020. Det var institutråden i Göteborg, Malmö och Stockholm som tillsammans planerade denna hajk i Ljungskile utanför Trollhättan. Femkamp, utebio, workshops om exempelvis Mormons bok och ett sakraments- och vittnesbördsmöte fanns bland punkterna på programmet för de sextiotalet ungdomar som samlats. Gott stöd fick man av seniorpar från missionen och andra vuxna ledare vars uppgift det är att vara till hands för denna grupp ungdomar. Även missionspresidentparet Davis var på plats och höll en mycket uppskattad workshop. ■

Megan Rasmusson, Fanny Olguin Albornoz och Simone Martinsson åkte från Stockholm till Ljungskile för att tillbringa en helg tillsammans med andra unga vuxna.

REBECKA SJÖDIN

Avlidna

Inger Brusewitz.

Inger Brusewitz i Utby församling har lämnat jordelivet, 83 år gammal.

Inger föddes i Härnösand i Ångermanland. En kär plats var stugan på Lungön där familjen bodde på somrarna. Föräldrarna gick isär när Inger blev tonåring och efter några år flyttade Inger till sin pappa i Stockholm. Där arbetade Inger bland annat på Motormännens Riksförbund och senare på Philips ekonomiavdelning.

Sommaren 1961 träffades Inger och Carl-Elis på en dans på Gröna Lund. Tycke uppstod och ett år senare förlovade de sig. De flyttade till Göteborg 1962 då de också gifte sig. De bodde grannar med den ryska ambassaden i Jakobsdal. På senare år har Inger och Calle bott i Landvetter, strax utanför Göteborg.

1965 knackade två missionärer på dörren. Calle talade med dem och bjöd dem att komma tillbaka senare. Inger var inte alls förtjust i detta. När missionärerna presenterade sitt budskap för Calle, satt Inger ute i köket. Men hon "tjuvlyssnade" och fick också del av evangeliets budskap. Några veckor senare döptes både Inger och Calle i möteshuset på Viktoriagatan. Båda två har varit trofasta och aktiva sedan de döptes.

Inger var duktig med siffror och ekonomi. Hon jobbade på Försäkringskassan i Göteborg, men fick sedan anställning vid kyrkans förvaltningskontor. Där trivdes hon bra och jobbade kvar i flera årtionden.

På fritiden tyckte Inger mycket om att vara ute i skog och mark. Att plocka bär och svamp var något hon älskade. ■

Föräldraskap – inifrån och ut med evangeliet i centrum

Agnetha Stagling Birgersson
Södertälje församling

Liahonas lokalredaktion har bett Agnetha Birgersson dela med sig lite av sin kunskap och erfarenhet runt föräldraskap. Agnetha är en uppskattad föredragshållare och författare som under åren samlat ett stort förråd av insikt vad gäller fostran och familjerelationer. Hon driver ett företag som tillhandahåller kurser till kommuner, skolor och privatpersoner. Agnetha poängterar att de råd som kommer fram i artikeln är hennes egna tankar och att de inte nödvändigtvis representerar kyrkans hållning.

Agnetha Stagling Birgersson.

Människan och människans potential har fascinerat mig sedan jag var väldigt ung. Under min uppväxt såg jag att familjer skilde sig åt i sitt sätt att förhålla sig till varandra. Jag hade en vän vars föräldrar gav mig inspiration till hur jag ville vara som förälder. Deras familjeatmosfär var varm och inbjudande. Samtidigt var det tydligt vilka regler som gällde. Min väns mamma och pappa visade öppet hur mycket de älskade varandra och de visade också sin kärlek till sina barn på många olika sätt i vardagen.

Det visade sig att det inte var lika lätt att skapa detta familjeideal som jag trodde. Mina egna upplevelser från min uppväxt stod ibland i vägen för mig och då och då hoppade det "grodor" ur munnen på mig som jag undrade var de kom ifrån.

Jag blev medlem i kyrkan när min äldsta dotter var två år gammal. Som pedagog kände jag mig trygg i min föräldraroll men jag kunde trots det känna mig ganska vilsen ibland. I kyrkan hittade jag en struktur och en ledstång att hålla tag i.

Agnetha tillsammans med barnbarnet Ella.

Genom åren har jag utforskat vad kärlek är och hur den kan se ut i vardagen - i en parrelation, i föräldraskapet och i vänskapen. Jag utforskar fortfarande, kanske mest för att jag har så mycket jag behöver träna på och så mycket jag vill förstå.

Vi lever i en mycket utmanande tid. Det blåser starka vindar som är mycket svåra att navigera i.

I Matteus läser vi om huset som byggdes på klippan. Vi behöver bygga vårt hus på klippan och vi behöver hjälpa våra barn och tonåringar att också bygga sitt hus på klippan. Detta är ett ”inifrån och ut-arbete”.

I ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen” kan vi läsa:

”Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn. ’Barn är en Herrens gåva’ (Psaltaren 127:3). Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor. Män och hustrur — mödrar och fäder — kommer att stå till svars inför Gud för hur de uppfyller dessa plikter.”

Det är vår uppgift som föräldrar att förbereda våra barn för livet – här och i evigheten. Hur kan vi då göra det på bästa sätt?

Vi behöver *reflektera* över oss själva, våra tankar, våra känslor, våra reaktioner. Väldigt ofta står vår egen ”programmering” och den naturliga människan i vägen för oss att vara den vi är och den vi vill vara. Paulus säger att vi behöver avkläda oss den naturliga människan. Hur avkläder man sig något som är en naturlig del av att vara människa?

Jag har reflekterat och funderat väldigt mycket på detta. Vad jag tror att Paulus menar är att vi inte får låta den naturliga människan styra. Vi behöver lära oss att härbärgera och behärska signalerna från den naturliga människan. Dessa kan annars ställa till stora bekymmer för oss som människor och som föräldrar.

Vi har fått bönen och den Helige Anden till hjälp att söka andlig vägledning. Att intellektuellt veta att Kristus älskar oss är en sak men att känna det i djupet av vårt hjärta, det är en helt annan sak. För det krävs kontakt. Kontakt med det andliga och gudomliga inom oss. Det är där ett gott föräldraskap skapas och det är precis samma principer som krävs för alla relationer. Det är i högsta grad ett ”inifrån och ut-arbete”.

Det är viktigt att ha ett öppet hjärta. I skrifterna läggs det väldigt stor vikt vid tillståndet i vårt hjärta. Ett av mina favoritskriftställen är Alma 5:14.

Har ni blivit andligen födda av Gud? Återspeglas hans bild i era ansikten? Har ni upplevt denna mäktiga förändring i era hjärtan?

Med ett öppet hjärta är vi nyfikna, intresserade, engagerade och vår hjärna är öppen för att lära.

Det finns också många exempel i skrifterna på vad som händer när vi har ett stängt hjärta:

Ändå förhärdade jag mitt hjärta, för jag blev kallad många gånger och jag ville inte lyssna. Därför kände jag till dessa ting, men jag ville ändå inte veta. (Alma 10:6)

Ett exempel från min vardag var när jag satte mig ner och pratade med familjen om att det var viktigt för mig med ordning i hallen, att jag blev irriterad när det låg skor mitt framför dörren och över hela golvet. Jag hann bara precis avsluta min mening innan familjemedlemmarna sa:

”Men varför är det så viktigt?”

”Måste det alltid vara ordning?”

”Jag kan inte alltid ställa mina skor på skostället!”

Denna snabba respons kom från stängda hjärtan. Det fanns inget lyssnande och inget intresse, bara ett skyddande av den egna uppfattningen eller åsikten. Så reagerar vi alla, ofta. Du såväl som jag. Det tillhör den naturliga människan att vilja försvara, skydda och stänga ute.

Ett av mina barn sa sedan:

”Det kanske inte är viktigt för oss. Men det är viktigt för mamma.”

Den dagen var hennes hjärta öppet för vem jag var och vad som var viktigt för mig. Det i sin tur öppnade upp för en helt annan dialog och vi lärde oss något om oss själva och varandra.

Vi behöver förhålla oss till våra barn på ett sätt som ökar möjligheten för dem att öppna sina hjärtan. Med ett öppet hjärta kan hela människans potential realiseras och vi kan lära känna Kristus. Vi kan lära känna oss själva så som han känner oss.

Som föräldrar stirrar vi oss ofta blinda på våra barns beteende. Men barns och tonåringars negativa beteende är bara strategier för att tillgodose behov. Allt beteende är framför allt något individen gör FÖR sig själv, inte MOT oss, som vi ofta tolkar det och som det ofta ser ut. Vi behöver intressera oss för det som ligger under ytan, inte bara det vi ser. Det vi ser är beteendet. Under ytan ligger behov som barnet eller tonåringen får eller vill få tillgodosett genom sitt beteende.

Några råd till dig som förälder:

Lita på den vägledning du får, men låt inte dina känslor styra dig. De omedelbara känsloreaktionerna kommer ofta från vad jag kallar vår ”programmering” och de reaktionerna riskerar att överrösta

eller att stänga dörren för den andliga vägledning som vi kan få. I stället behöver vi träna oss på att härbärgera dessa känsloreaktioner för att kunna vara mottagliga för Andens vägledning.

Var en tydlig ledare och vägled dina barn.

Var genuint intresserad av vem ditt barn är och var observant på dina egna förväntningar på hur du vill att ditt barn ska vara. Vi har alla en genuin längtan efter att få vara den vi är. Som barn ger vi ofta upp denna längtan för att få känna tillhörighet och kontakt med dem som betyder mest för oss.

Ha högt i tak, var lyhörd och träna på att vara en god lyssnare.

Låt ditt barn ha inflytande över beslut som gäller honom eller henne, men ta ansvar för vad ditt barn behöver. Barn har ofta koll på vad de vill ha men inte alltid på vad de behöver. Det är ditt ansvar.

Visa förtroende för ditt barn och låt honom eller henne ta konsekvenserna av sina egna val så länge det inte är farligt. Anpassa efter ålder och mognad.

Hjälp ditt barn att utveckla ett eget inre ledarskap och en egen inre kompass.

Hjälp ditt barn att tidigt skapa en personlig kontakt med sin himmelske Fader och Kristus. Utan den personliga kontakten blir evangeliet och vår himmelske Faders vilja lätt bara bud som man upplever som kontroll och begränsningar.

Dela egna tankar och upplevelser med ditt barn.

Var närvarande med ditt barn och lägg undan din mobiltelefon när ni är tillsammans.

Kontakt, kontakt, kontakt! Där ligger den största nyckeln. Vi människor vill i grunden samarbeta. En förutsättning för att den viljan ska aktiveras är kontakt.

Det finns många saker vi kan göra som föräldrar, men det absolut viktigaste är vem vi ÄR för våra barn och den kontakt vi bygger med vart och ett av barnen. Som jag ser det är relationen nyckeln till all mänsklig utveckling och mognad. Relationen till oss själva, relationen till andra och relationen till vår Himmelske Fader och Kristus. ■

Nygifta

Marion Ahlström från Lunds församling och **Viktor Wallentin** från Utby församling har gift sig. Marion är dotter till Åsa och Jerry Ahlström. Viktor är son till Lotta Wallentin och Fredrik Wallentin. Nu bor de i Göteborg och tillhör Utbys församling.

Oscar Krylborn från Västerhaninge församling har gift sig med **Sydney Sheffield** från Iowa. De har tjänat i samma mission i Rumänien och träffades igen när Oscar besökte gemensamma vänner från missionen i Utah. Oscar är son till Jonas och Helene Krylborn och Sydneys föräldrar heter Stan och Leslee Sheffield. Paret är nu bosatta i Västerhaninge.

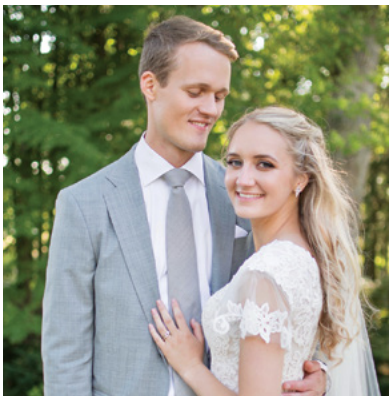

Andreas Strandberg och **Ebba Stenkrona** har gift sig. Andreas har vuxit upp i Trollhättans församling och Ebba kommer från Täby församling. De träffades på ett evenemang för Unga Vuxna i Köpenhamn och höll kontakten under sina missioner. Andreas är son till Anna-Karin F. Strandbergoch Jerry Gustafsson. Ebba är dotter till Veronica och Anders Stenkrona. De bor i Handen men tjänar nu i Hägerstens församling. ■

En nytagen bild på Eivor Larsons, 100 år gammal.

Eivor Larsons fyller 100 år – döptes för 84 år sedan!

Inger Höglund
Redaktionen

Eivor och Arturs Larsons 2012.

Den 5 december 1921 föddes en liten flicka på Högmarsö långt ute i Stockholms skärgård, Eivor Pettersson. Vi känner henne som Eivor Larsons, medlem i Vendelsö församling.

Eivors mamma fick kunskap om evangeliet främst genom Albertina Andersson. Deras män var arbetskamrater på varvet på ön och även om pappan respekterade familjen Andersson och de andra medlemmarna på ön ville han inte att hustrun och döttrarna Anna-Lisa, Eivor och Solveig skulle döpas förrän det gått ett antal år. Det fanns en liten gren därute och två missionärer var stationerade där och man höll sina möten i familjen Oskar Anderssons hem. Mamma Lisa och flickorna gick dit varje söndag.

Mamma Lisa åkte så småningom 1932 in till Svartensgatan 3 i Stockholm och döptes med makens tillstånd. Flickorna fick vänta till augusti 1937 innan pappa Erik gav med sig. Han var rädd att öborna skulle vara elaka mot dem. En medlem tog sin båt och körde ut mor och döttrar samt två missionärer till en obebodd ö längre ut i Furusundsleden för att de skulle få vara obemärkta.

Som så många andra unga skärgårdsbor flyttade Eivor in till Stockholm när hon blivit vuxen och där jobbade hon på kontor på vardagarna och gick i kyrkan på Svartensgatan 3 på söndagarna. Genom en väninna träffade hon en ung man som kommit till Sverige som flykting från Lettland 1947, Arturs Larsons, och de gifte sig 1952. De fick några år senare döttrarna Lena, numera Lindqvist, och Anneli, numera Edvinsson.

Arturs föddes i Riga av en lettisk mamma och en pappa som var hälften svensk och hälften preussisk, därav namnet Larsons. Lettland invaderades först av Ryssland och sedan av Tyskland och när andra världskriget bröt ut var Arturs 15 år. För att slippa bli tysk soldat anmälde han sig till deras "Arbeitsdienst" där han lärde sig köra bil i stället för att bära vapen. Han tjänstgjorde bland annat som chaufför åt en tysk läkare i Riga.

När tyskarna så småningom retirerade uppmanade pappan honom att följa med tyskarna och sedan fly. Så Arturs körde bilen till München, där han helt sonika steg ur den och på något sätt tog han sig till Lübeck där han letade rätt på sina systrar. Dessa sändes därefter till flyktingläger i Italien medan Arturs blev kvar på ett läger i Lübeck. Tack vare pappans svenska medborgarskap fick han komma till Stockholm 1947. Arturs började sedan arbeta på Electrolux, vilket han slutade med först när han blev pensionär.

Fast Arturs inte var medlem i kyrkan gick Eivor och flickorna troget dit. Eivor säger att hon ville att flickorna skulle få växa upp i kyrkan med alla de välsignelser som det innebär. Hon har varit en mycket uppskattad lärare och ledare i Primär genom åren, men hon tjänade förstås även i Hjälpföreningen.

Men efter 20 år hände undret! Familjen Larsons hemlärare, Bo Wennerlund, berättade vid ett besök att han avgivit ett nyårslöfte. Arturs skulle bli medlem under det nya året! Arturs fick i sin tur lova att lyssna på missionärerna och det slutade med att Bo döpte honom på pingstafton 1972.

Familjen reste året därpå till templet i Schweiz och beseglades. Arturs tjänade också plikttroget i kyrkan sedan dess, bland annat som rådgivare åt biskop Nils Lundgren, och han var ofta i templet. Flickorna gifte sig så småningom. Lena med Sören Lindqvist från Stockholm i templet i Schweiz och Anneli med Peter Edvinsson från Örebro i templet i Stockholm. Genom dem har Eivor elva barnbarn och hittills nio barnbarnsbarn som hon är mycket glad över.

Arturs avled 2015, vilket vi är många som sörjer, men Eivor beundras av oss alla för sitt älskvärda sätt och sin trofasthet. Varje söndag får hon besök av sin stödbroder, Per-Olof Petersson. Hon är vid god hälsa och tycker om att läsa. Hon läser skrifterna förstås, men det blir också deckare och korsordslösning. Hon klarar sig själv i sin vackra lägenhet med lite städhjälp. Handlar gör barnbarnet Michael som bor i närheten. Nu i veckan när detta skrivs i augusti har hon varit ute på Högmarsö och tittat och kommit ihåg. Hon tänkte tillbaka med glädje över sina föräldrar som gav henne en härlig och trygg barndom och ett fast vittnesbörd om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Vi gratulerar! ■

Eivor (längst till höger) och lillasyster Solveig (i mitten) tillsammans med andra medlemmar i Högmarsö gren. Den unga kvinnan som håller armen om Eivor är Ragnhild Andersson, som senare blev mor till äldste Dale G Renlund i de tolv apostlarnas kvorum.

Ett av dopen i Högmarsö gren. Här är det Sven Eriksson som döps av äldste Spencer Jenson som senare tjänade i Sverige både som missionspresident och tempelpresident.

Våga lita på Gud

Sarah Peterson
Hägerstens församling

Sarah Peterson.

Jag hade under en längre tid känt att jag ville byta jobb och riktning. Jag var väldigt stressad och mådde inte bra på den arbetsplats där jag befann mig. Jag ville bort från personalansvar och mer inrikta mig på kontorsansvar. Jag började leta lite smått efter något nytt och så slog covid-19 till.

Plötsligt blev allt mycket mer osäkert, företag tvingades säga upp anställda och göra nedskärningar. Jag beslöt mig då för att hålla ut i min fasta tjänst tills det lugnade ner sig igen.

Men så började även min arbetsplats tappa företagskunder och tvingades att genomgå omorganisationer. Då arbetsbrist hade blivit ett faktum blev jag i slutet av augusti uppsagd och befann mig plötsligt som arbetssökande på arbetsmarknaden.

Genom arbetsplatsen blev jag efter uppsägningen erbjuden möjligheten att samarbeta med en trygghetsorganisation som hjälper arbetssökande att komma ut i arbete på nytt.

De kontaktade mig i ett tidigt skede för att ge mig råd och stöttning. Till en början kändes det väldigt svårt, då jag jobbade kvar fyra månader efter att jag blivit uppsagd. Jag kände att jag behövde lyfta, stötta, lugna och trösta mina medarbetare mycket – både dem som, likt mig själv, hade blivit uppsagda, men även dem som skulle jobba kvar. Jag hade därför inte ork att fokusera på min egen situation.

Jag jobbade min sista dag i slutet av december och därefter tog jag mer kontakt med trygghetsorganisationen.

Trots att framtiden var oviss och vi fortfarande befann oss i en pandemi kände jag mig lugn. Anden viskade ofta till mig "det kommer att lösa sig". Jag deltog i många workshops och webinarier och sökte aktivt nya jobb. Det nämndes ofta att man som arbetssökande måste våga "utsätta sig för tur" och "våga öppna sig för andra och låta sig bli hjälpt av andra". För mig är det inte något som faller sig naturligt. Jag vill klara mig själv och känner mig svag när jag tvingas be om hjälp. Så jag sköt snabbt bort det.

Jag visste att den kontorsansvariga på min tidigare arbetsplats strax skulle gå på föräldraledighet. Hon hade tipsat mig redan under hösten - när jag fortfarande jobbade kvar - att söka hennes vikariat. Det skulle gynna oss båda; det var precis en sådan tjänst jag ville ha och hon skulle känna sig väldigt trygg att lämna över till mig i ett år. Jag skrev till HR och visade mitt intresse och de sa att jag skulle vänta till våren, för de behövde officiellt lägga ut ansökan, så jag väntade på att tjänsten skulle läggas ut.

I februari lades tjänsten ut och blev jag kontaktad av både HR och den kontorsansvariga, där hon även sa att hennes chef bad mig söka tjänsten. Jag sökte och var övertygad om att jag skulle få den. Men av olika anledningar anställde de någon annan - och jag blev otroligt ledsen och besviken.

Att söka jobb kändes väldigt svårt och det kändes omöjligt att hålla modet uppe och lita på att det skulle lösa sig.

Veckorna gick och frasen "våga utsätt dig för tur" dök ofta upp i mitt sinne. Jag hittade en dag detta citat av Dieter F Uchtdorf:

"Det som kanske gör det svårt för oss är att vi tror att Gud har alla sina välsignelser inlåsta i ett stort moln uppe i himlen och att han vägrar ge oss dem innan vi uppfyller något strängt, förmyndaraktigt krav som han ställer. Så är det inte alls med buden. Det är snarare så att vår himmelske Fader ständigt låter välsignelser regna över oss. Det är vår fruktan, vårt tvivel och våra synder som, liksom ett paraply, hindrar välsignelserna från att nå oss."

De kändes som att min himmelske Fader viskade: "Våga utsätt dig för tur, stäng paraplyet och lita på mig. Jag har ju sagt att det ska lösa sig - vänd dig till ditt nätverk!"

Jag tog mod till mig och skrev ett inlägg som jag delade på LinkedIn och Facebook där jag vände mig till mina vänner och bekanta och bad om tips. Och vilken respons jag fick! Massor av tips, många delade mitt inlägg och jag fick otroligt mycket peppande ord! Jag kände mig verkligen uppskattad!

Ett av tipsen som trillade in i min inkorg ledde till ett vikariat på 14 månader som kontorsansvarig på ett företag där jag trivs otroligt bra! Jag känner mig uppskattad och har möjlighet att utvecklas och påverka på ett helt annat sätt än tidigare.

Jag har fått lära mig att Herren ibland "undanhåller" vissa saker för oss, för att han vet att något som är mycket bättre kommer! Vi måste bara våga ödmjuka oss och lita på honom och hans tidsplan! ■

Äntligen hemma

Äldste Spencer Nichols
Sverigemissionen

På juldagsmorgonen 2020 satt jag vid mitt skrivbord och läste om hur man hittar folk att undervisa. Jag har alltid intalat mig själv att det finns människor som är förberedda för evangeliet på alla platser i Sverige, men denna morgon var jag mer fast i det hoppet än någonsin tidigare.

En kort tid senare skapade min kamrat och jag en annons för Facebook Marketplace där vi erbjöd oss att skotta snö gratis. En dam som ägde några hyresfastigheter nappade på erbjudandet och vi blev goda vänner när vi skottade snö. Vi pratade mycket om kristendom och hon nämnde att det fanns en kristen familj som hyrde av henne.

Samma dag fick vi ett meddelande från henne. Hon sa att hon hade pratat med familjen och att pappan ville träffa oss. Innan vi ens kunde be om detaljer, skickade hon oss hans namn och nummer.

Under vår första lektion med Paulo Antonio upptäckte vi snart att han aktivt ville förbättra sin relation med Gud. Paulo och hans familj kom till Sverige från Dubai där de bodde efter att ha flyttat från Eritrea i Afrika. Paolos föräldrar var kristna, katolik respektive protestant, hans mormor var muslim och hans fru tillhörde den östra ortodoxa kyrkan. Med alla dessa religiösa influenser i sitt liv hade han börjat undra var sanningen verkligen fanns.

Paolos hunger efter evangeliet växte fram allteftersom vi träffades. Han delade med sig av det han lärde sig med sin familj och de började komma till våra diskussioner. Först träffade vi hans sexårige son Simon och sedan hans två tonårsdöttrar Rose och Heamen. Senare fick vi också möta hans fru, Tsigereda.

Under en lektion om kyrkans återställelse tittade vi på en kort video om den första synen. Anden var mycket stark. Vi frågade dem hur de kände sig. Ingen av dem kunde uttrycka sina känslor i ord, men de visste att budskapet var sant. Paolo och hans döttrar accepterade inbjudan att döpas, och efter några ytterligare lektioner accepterade även hustrun Tsigereda med glädje vår inbjudan till dop.

Datumet för dopet fastställdes till april 2021. Familjen intervjuades inför dopet, men nästa dag bad de om ett möte för att diskutera ett bekymmer som dykt upp. När vi sedan kom tillsammans meddelade Paulo att deras bekymmer hade lösts, och i stället ville han dela med sig av det sökande efter tro familjen upplevt. Han började förklara hur splittrad hans familj hade varit. Han sa att han kände att det hade saknats en bit i deras liv innan de deltog i missionärsdiskussionerna och började lära sig om Jesu Kristi evangelium. Det fanns nu mer kärlek, frid och lycka i deras hem än någonsin tidigare. De kände att de fick styrka av att läsa Mormons bok, både individuellt och som familj. De kände sig enade.

Familjen Antonio i Skellefteå gren. Från vänster: Paolo, Tsigereda, Heamen, Rose och Simon.

Familjen Antonio, missionärerna och några medlemmar fick uppleva en underbar doptjänst. Hela familjen har en fantastisk tro på Jesus Kristus och hans återställda evangelium. De är mycket tacksamma för Mormons bok och den extra kunskap och vägledning som de nu har i sina liv. Var och en i familjen har fått uppleva mirakel i sina liv. De fortsätter att känna den förändring som evangeliet har medfört i deras hem. De två flickorna Heamen och Rose har nyligen uttryckt en önskan om att tjäna som missionärer. Hela familjen Antonio uttrycker sin tacksamhet för missionärerna och för medlemmarnas fina exempel. De känner att de äntligen har kommit hem. ■

SWEDISH